Agrarian Policy of Islam.

T. Abdulla, M. A., LL. B.

ISLAM is not only concerned with the metaphysical but also with the materialistic aspects of man. It has an economic policy of its own which comprehends all the good qualities of socialistic as well as capitalistic systems of economy. Agronomy is but one branch of economics and as such, like any other sytem of economy Islamic system also has a distinct agrarian economy.

Islam declares:— "Lo! the earth is Allah's" (Q. 7 : 128) and "He it is who created for you all that is in the earth" (Q. 2 : 29) These two Quranic verses prove that the ownership of land belongs to none except God. No sooner did Mohammed, the Prophet establish an Islamic kingdom than he announced: "All waste lands belong to God and his Prophet and any person who intends to cultivate land could possess it from me". Words of the Prophet are considered to be explanations of the verses in Quran and in this context they mean that lands belong to God and the existing government and any body who cultivates the same could acquire a permanent right to it. This shows that Islam does not allow any intermediary like our Janmi between the government and the cultivator. The cultivator becomes the absolute owner of the land he cultivates. He loses his ownership only if he fails to cultivate the same for three consecutive years.

Islam prevents an indiscriminate distribution of land. It requires land to be distributed only to those who would cultivate it properly. If any body leaves his lands uncultivated for three successive years, he forfeits his right to the lands and they shall automatically vest with the government (Kithabul Kharaj—77).

When Prophet entered into an agreement with Ukaidir who was the chief of Doomathul Janathal, a place near Damascus, he compelled the chief to distribute the vast tracts of uncultivated lands he possessed to the land-less population of the place (Kithabul Amval—195).

Aboobaker, the first Caliph of Islam was a strong administrator, though he was mild in behaviour. He said thus: "The weak among you shall be strong in my eyes till I have vindicated his just rights and the strong among you shall be weak in my eyes till I have made him fulfill the obligations due from him".

Again during the regime of Umar, the Great, he confiscated all the lands that were lying uncultivated. For instance, when Umar knew that Bilal was not cultivating a portion of the land donated to him by the Prophet, he gave orders to Bilal to pass it over to the government. Bilal refused to do so on the plea that those lands were donated to him by the Prophet. But Umar took it by force and distributed it among the landless. (Kithabul Kharaj—294). Soon after this incident Umar declared thus: "If anybody gives life to the dead earth (cultivates) he acquires thereby a right to it"—(Kithabul Amval—290).

Another point which Islam stressed in the case of distribution of land was that the best lands should not concentrate in the hands of a few. Care was taken to see that even the generations yet to be born should have a right to the lands. Thus when the Muslims captured Iraq in a battle against the Persians, Umar on consultation with others decided to allow the fertile lands there to vest with the government because, if they were distributed to them, the future generation would be bereft of their benefits (Kithabul Amval—61).

There are innumerable such examples to be cited to show the just and equitable distribution of lands in Islam but pressure on space prevents me to do so.

In the case of properties which are of a public nature, Islam lays down that they could not be possessed by any private individual. They are considered to be public properties. The Prophet once declared: "None except Allah and his Prophet could claim ownership to pastures". The same rule applies to oceans, rivers etc.

Lastly, Islam does not allow lands to be leased out. When the Prophet established Islamic government at Madina, he abolished the system of leasing out properties. He said: "If any body has land, let him cultivate it, if not, let him donate it to his brethren" (Bokhari). But if any one becomes in-capable of proceeding with the cultivation of land after effecting certain improvements on it, Islam does not prevent him from sharing a portion of the yield, on being leased out to another. What Islam insists in this case is that the share he enjoys must be proportionate to the expenses incurred by him.

★

(English version of an extract taken from "The Distribution of wealth in Islam' (Malayalam) by C. N. Ahmed Moulavi.)

ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയും ലോകസമാധാനവും

വി. കെ. അബു, സീനിയർ ബി. എ.

"അതിദാരുണവും, ആപൽക്കരവുമായ ഒരു ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്ക് വിധേയനായ ഒരു രോഗിയായിരുന്നു ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു ശേഷമുള്ള ലോകം. ജീവിതം തുടർന്നുപോകുവാൻതന്നെ കഴിയുമോ എന്ന് ആ രോഗി ഭയപ്പെട്ടു. അത്രയ്ക്ക് മാത്രം പരുക്കും, ആഘാതവും ഏറ്റിട്ടുണ്ടായിരുന്നു അവന്." ഒന്നാംലോകമഹായുദ്ധം ചമച്ചുരുപ്പിയ ലോകത്തിന്റെ ശോചനീയമായ ചിത്രത്തെ ഇങ്ങനെയാണ് തന്റെ 'ലോകചരിത്ര'ത്തിൽ എച്ച്. ജി. വെൽസ് വരച്ച് കാണിച്ചിരിക്കുന്നത്. രണ്ടാം ആഗോളയുദ്ധത്തിനു ശേഷമുള്ള ലോകത്തിന്റെ നില ഒരു പക്ഷെ ഇതിലും എത്രയോ മടങ്ങ് ദയനീയമാണ്. ശരീരമാകെ കഠിനവ്രണങ്ങളും, മുറിവുകളും ബാധിച്ച്, അസഹ്യവേദനയോടെ ഞരങ്ങുകയും, പിടയുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ഭയങ്കരരോഗിയാണ് ഇന്നത്തെ ലോകം. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മികച്ച കഴിവുകൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി, വേദന വിഴുങ്ങികഴിയുന്ന ഈ രോഗിയ്ക്ക് നവജീവനും, ചൈതന്യവും തിരിച്ചേകുവാൻ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിക്കുന്ന ഒരു ആധുനിക ഭിഷഗ്വരനാണ് ഐക്യരാഷ്ട്രസഭ.

ലോകചരിത്രത്തിന്റെ താളുകൾ മറിച്ചു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഒരു ഭാഗത്ത് അസമാധാനവും, കുഴപ്പവും സൃഷ്ടിക്കുന്ന ശക്തികൾ വളർന്ന് വന്നിരുന്നുവെങ്കിൽ, അതോടൊപ്പംതന്നെ മറുഭാഗത്ത് സമാധാനവും, ശാന്തിയും സ്ഥാപിക്കാൻവേണ്ടിയുള്ള മനുഷ്യന്റെ അഭിലാഷവും രൂപം പ്രാപിച്ചിരുന്നുവെന്ന് കാണുവാൻ കഴിയും. ലോകത്തിൽ വിവിധഘട്ടങ്ങളിലായി വന്ന എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരുടേയും, പരിഷ്കർത്താക്കളുടേയും ലക്ഷ്യം സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. ഒന്നാംലോകമഹായുദ്ധാനന്തരം സ്ഥാപിതമായ ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസിനു മുമ്പുതന്നെ സമാധാനസ്ഥാപനാർത്ഥം 222 ലധികം സംഘടിതപരിശ്രമങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ടെന്നാണ് കാണുന്നത്. രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ ഭീകരകെടുതികൾ സമാധാനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള മനുഷ്യാഭിലാഷത്തിനു വീണ്ടും രൂപം നൽകി. അതാണ് യു. എൻ. ഒ.

'ശാശ്വതമായ ശാന്തിയും, ഭദ്രതയും ലോകത്ത് സ്ഥാപിക്കുകയും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടും സൗഹാർദ്ദത്തോടുംകൂടി മനുഷ്യനു വളരുവാനും, വികസിക്കുവാനുമുള്ള ഒരു അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുകയും, ഭാഷ, മതം, ജാതി, ദേശം ഇവയുടെ വ്യത്യാസത്തെ വകവെക്കാതെ സകല മനുഷ്യരുടേയും അവകാശത്തേയും, ആത്മാഭിമാനത്തേയും സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുക' എന്നതാണ് യൂനോവിന്റെ ലക്ഷ്യം.

ഈ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയ്ക്കുവേണ്ടി യൂനോ എന്ത് പ്രവർത്തിച്ചു? വിവിധരാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന സംഘർഷനിലയെ കുറയ്ക്കുവാനും, ലോകസമാധാനത്തെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തികൊണ്ടിരുന്ന പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും പരിഹാരം കാണുവാനും ഐക്യരാഷ്ട്രസഭ യത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1946 ൽ ഇറാനിന്റെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെട്ട റഷ്യൻ സേനയെ പിൻവലിപ്പിച്ചത്, ലബനാനിലും, സിറിയായിലും തുടർന്ന് പോന്നിരുന്ന, ബ്രിട്ടീഷ്-ഫ്രഞ്ച് സേനകളെ മടക്കിവിളിപ്പിച്ചത്, അൽബേനിയ, യൂഗോസ്ലാവ്യ, ബൾഗേറിയ എന്നി രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ പിന്തുണയോടെ ഗ്രീസ്സിൽ നടന്ന ഗറില്ലായുദ്ധത്തെ നിയന്ത്രിച്ചത്, പാകിസ്ഥാന്റെ ജമ്മു-കാശ്മീർ കയ്യേറ്റത്തെ തുടർന്നുണ്ടായ ഇന്ത്യാ-പാക്ക് സംഘർഷത്തെ ഒരു സൈനികസന്ധിയിൽ താൽക്കാലികമായെങ്കിലും കലാശിപ്പിച്ചത്, റഷ്യയെ

കൊണ്ട് 1948 മേയ് 12-ാം തിയ്യതി 'ബർലിൻ-ബ്ളോക്കേഡ്' പിൻവലിപ്പിച്ച്, റഷ്യയുടേയും, പാശ്ചാത്യശക്തികളുടേയും ഒരു യുദ്ധരംഗമായിത്തീരുന്നതിൽനിന്നും ജർമ്മനിയെ സംരക്ഷിച്ചത്, ബർമ്മയിലെ അഭ്യന്തരസമാധാനത്തിന്നു ഭീഷണിയായിരുന്ന ക്വാമിന്താങ്ങ് സേനകളെ അവിവിടെനിന്നും പിൻവലിപ്പിച്ചത്— ഇവയെല്ലാം ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ ഗണ്യമായ ചില നേട്ടങ്ങളാണ്.

ഫലസ്റ്റീനിൽ നീറിപ്പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന അറബി-യഹൂദ യുദ്ധത്തെ സമാധാനിപ്പിക്കുവാനും, അവിടെ ഒരു ഇസ്രായീൽ സ്റ്റെയിററ് സ്ഥാപിച്ച് അതിന്നു 1949 മേയ് 11-ാം തിയ്യതി യൂനോ അംഗത്വം നൽകുവാനും, ഇസ്രായീലും, ജോർഡാൻ, ലബനാൻ, സിറിയ, ഈജിപ്ത് തുടങ്ങിയ അറബി രാഷ്ട്രങ്ങളും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന പല തക്കങ്ങൾക്കും താൽക്കാലിക പരിഹാരമെങ്കിലും നിർദ്ദേശിക്കുവാനും യൂനോവിന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഡച്ച് മേധാവിത്വവും, ഇൻറൊനീഷ്യൻ ജനതയും തമ്മിൽ നടന്ന യുദ്ധം സമാധാനപൂർവ്വം പരിഹരിച്ച്, ഇൻറൊനീഷ്യയെ സ്വതന്ത്രമാക്കാൻ സഹായിച്ചതും, അതിന്നു 1950 സെപ്റ്റമ്പ്ര് 28-ാം തിയ്യതി അംഗത്വം നൽകിയതും യൂനോവിൻെറ മറെറാരു നേട്ടമാണ്, കൊറിയൻ യുദ്ധത്തെ ഒരു മൂന്നാംലോകമഹായുദ്ധമായിത്തീരാതെ അവസാനിപ്പിച്ചതു ലോകസമാധാനത്തിന്നു യൂനോ നൽകിയ ഒരു പ്രധാന സംഭാവനയാണ്. "കൊറിയയിൽ നടന്ന ആക്രമണത്തെ അവസാനിപ്പിക്കുക നിമിത്തം, മററു സ്ഥലങ്ങളിലും വിജയപൂർവ്വം നടന്നേക്കുമായിരുന്ന ആക്രമണങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കുകയാണ് യൂനോ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്" എന്ന, ജനറൽ അസംബ്ളി പ്രസിഡണ്ടായിരുന്ന ലെസ്റ്റർ ബി. പിയേഴ്സൻെറ (കനഡ) അഭിപ്രായം ശ്രദ്ധാർഹമാണ്.

ലോകത്തിലെ അവികസിതരാഷ്ട്രങ്ങൾക്കു സാങ്കേതികവും, സാമ്പത്തികവുമായ സഹായങ്ങൾ നൽകി ലോകജനതയുടെ ജീവിതനിലവാരം ഉയർത്തി, അങ്ങനെ സമ്പന്നവും, സമൃദ്ധവും, സമാധാനസമ്പൂർണ്ണവുമായ ഒരു നവീനലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ സ്വപ്നം സാക്ഷാൽക്കരിക്കുവാൻ യൂനോവിൻെറ വിവിധ ഘടകങ്ങളായ ലോകാരോഗ്യസംഘടന, ലോകതൊഴിൽ സംഘടന, ഐക്യരാഷ്ട്രവിദ്യാഭ്യാസ-ശാസ്ത്രീയ-സാംസ്കാരികസംഘടന (UNESCO), ഭക്ഷ്യ-കാർഷിക സംഘടന തുടങ്ങിയവ ചെയ്തതും, ചെയ്യുന്നതുമായ സേവനം നിസ്സീമമാണ്.

1948 ഡിസമ്പർ 10 ന് ജനറൽ അസംബ്ളി അംഗീകരിച്ച 'മനുഷ്യാവകാശപ്രഖ്യാപനം' അന്തഃരാഷ്ട്ര അവകാശങ്ങളേയും, സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ച് ചില ഉറപ്പുകൾ നൽകുന്നുണ്ട്. വിവിധ രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ നിയമനിർമ്മാണത്തിൽ ഇതു സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുമുണ്ട്.

പല മികച്ച നേട്ടങ്ങളും യൂനോവിന്നു ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ശാശ്വതസമാധാനം സ്ഥാപിക്കുകയെന്ന അതിൻെറ ഉൽകൃഷ്ട ഉദ്ദേശ്യം ഇന്നും ഒരു ദിവാസ്വപ്നം മാത്രമായി അവശേഷിച്ചിരിക്കയാണ്. തെക്കുകിഴക്കൻ ഏഷ്യയിൽ സാമ്രാജ്യത്വശക്തികൾ നടത്തുന്ന പൗരസ്വാതന്ത്ര്യധ്വംസനങ്ങൾ, അവിടുത്തെ കമ്യൂണിസ്റ്റ് ഭീഷണി, ഫോർമോസയിൽ പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കമ്യൂണിസ്റ്റ്-നാഷനാലിസ്റ്റ് തക്കം, മദ്ധ്യപൂർവ്വദേശത്തെ ജനങ്ങളുടെ മേൽ ആധിപത്യം വെച്ചുകെട്ടാനുള്ള സാമ്രാജ്യത്വശക്തികളുടെ പരക്കംപാച്ചിൽ, മൊറോക്കൊ, ടുനീഷ്യ, കെനിയ, ബ്രിട്ടീഷ് ഗയാന തുടങ്ങിയ ആഫ്രിക്കൻ രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ ഫ്രാൻസും ബ്രിട്ടനും നടത്തുന്ന അക്രമപരമായ ആധിപത്യം, തെക്കേ ആഫ്രിക്കയിലെ വെള്ളക്കാരൻെറ മനുഷ്യത്വമില്ലാത്ത വർഗ്ഗീയനയം-ഇവയെല്ലാം ആധുനികലോകത്തിന്നു തലവേദനയുണ്ടാക്കുന്ന ചില പ്രശ്നങ്ങളാണ്. നൂററാണ്ടുകളിലൂടെ, തലമുറ തലമുറകളിലൂടെ മനുഷ്യൻ പടുത്തുയർത്തിയ സംസ്കാരത്തേയും, നാഗരികതയേയും ഞൊടിയിടയിൽ ചാമ്പലാക്കാൻ കെൽപ്പുള്ള ആററം-ഹൈഡ്രജൻ ബോമ്പുകളും, ശാസ്ത്രത്തിൻെറ മൂശയിൽ രൂപം

പ്രാപിച്ചുവരുന്ന കൂടുതൽ മാരകമായ കോബാൾട്ട് ബോമ്പും മനുഷ്യജീവിതത്തെത്തന്നെ ഈ ഭൂമുഖത്തിൽനിന്നു നിശ്ശേഷം തുടച്ചുനീക്കുമോ എന്ന ആശങ്കയാണുളവാക്കുന്നത്. ഭീകരമായ മറെറാരു ആഗോളയുദ്ധത്തിൻെറ കാർമേഘങ്ങൾ ലോകചക്രവാളത്തിൽ അടിഞ്ഞുകൂടിയിരിക്കയാണ്. അങ്ങനെ ഭീഷണിയിലും, ഭീതിയിലും വീർപ്പുമുട്ടിക്കഴിയുന്ന മനുഷ്യരാശിയുടെ, ഏക ആശാകേന്ദ്രമാണ് യൂനോ.

യൂനോവിൻെറ മുമ്പിലുള്ള ലക്ഷ്യം സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെടേണമെങ്കിൽ എന്ത് നയമാണ് അതു കൈക്കൊള്ളേണ്ടത്? ഒന്നാമതായി സെക്യൂരിററി കൌൺസിൽ പഞ്ചമഹാശക്തികളെ സ്ഥിരം അംഗങ്ങളായി നിർത്തുകയും, അവയ്ക്ക് 'വീറേറാ' അധികാരം അനുവദിക്കുകയും മൂലം ചെയ്ത വമ്പിച്ച തെററ് അതു തിരുത്തണം. ചൈന, സിലോൺ, നേപ്പാൾ തുടങ്ങിയ ലോകത്തിലെ ഗണ്യമായ ഒരു ജനവിഭാഗത്തിനു യൂനോവിൽ പ്രാതിനിധ്യം അനുവദിച്ചിട്ടില്ല എന്നുള്ളതും അടിയന്തിരമായി പരിഹരിക്കേണ്ട മറെറാരു ന്യൂനതയാണ്. മാരകായുധങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്തെ കണിശമായി നിയന്ത്രിക്കയും, പരിപൂർണ്ണമായും നിരായുധീകരണം നടപ്പിലാക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ യൂനോ നടപടി എടുക്കേണ്ടതാണ്. എങ്കിൽ മാത്രമേ, സാമ്രാജ്യത്വശക്തികളുടെ കളിപ്പാട്ടമായി യൂനോ തരം താഴാതിരിക്കുകയുള്ളു.

എന്തെല്ലാം പോരായ്മകളും, പാകപ്പിഴവുകളും ഉണ്ടെങ്കിൽകൂടിയും രണ്ടു ശത്രുരാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള തർക്കവിഷയങ്ങളെ പറഞ്ഞു തീർക്കാൻ യൂനോ ഒരു പൊതുപ്ലാററ്ഫോം നൽകുന്നുണ്ടെന്നുള്ള ഒരൊററ കാരണം മതി യൂനോവിൻെറ നിലനിൽപ്പിനെത്തന്നെ സാധൂകരിക്കാൻ. പല സന്ദർഭങ്ങളിലും അടിപിഴക്കുകയും, പരാജയപ്പെടുകയും ചെയ്തതായി എടുത്തു കാണിക്കാമെങ്കിലും, ലോകത്തിലെ ജനകോടികളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ഒരു സാർവ്വലൌകിക മനോഭാവം ഉളവാക്കുന്ന കാര്യത്തിലെങ്കിലും യൂനോവിന്നു അഭിമാനകരമായ വിജയമാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. അങ്ങനെ എച്ച്. ജി. വെൽസ് വിഭാവനംചെയ്ത 'സമത്വസുന്ദരവും, സമ്പന്നവുമായ ഒരു ഏകലോകഗവമ്മേണ്ടി'ലേക്കുള്ള ആദ്യത്തെ ചവിട്ടുപടിയായി യൂനോവിനെ ഗണിക്കാം.

സമാധാനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ശ്രമം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെത്തന്നെ ലോകത്തിലെ വൻശക്തികളുടെ ആയുധശാലകളിൽനിന്നു ഭീകരങ്ങളായ മാരകായുധങ്ങളുടെ ഇടിമുഴക്കം കേൾക്കുക എന്നതു് ഏററവും വേദനാജനകമാണ്. ഐൻസ്റ്റിൻ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ 'ഒരേ സമയംതന്നെ സമാധാനത്തിനും, യുദ്ധത്തിന്നുംവേണ്ടി ഒരുക്കം കൂട്ടുക എന്നതു് ഒരിക്കലും സാദ്ധ്യമല്ല.'

വിശ്വാസത്തിലൂടെയും, സ്നേഹത്തിലൂടെയുമല്ലാതെ ഭീഷണിയും, യുദ്ധവുംകൊണ്ടു് സമാധാനം സ്ഥാപിക്കാം എന്നുള്ളതു് വ്യാമോഹം മാത്രമാണ്. 'വിശ്വാസവും, സ്നേഹവും വളർത്തുക; സംശയവും ഭീതിയും അകററുക; ജീവിക്കുക, ജീവിക്കാൻ അനുവദിക്കുക'—ഇതാണ് ലോകത്തിന്നു ഏഷ്യ നൽകുന്ന സന്ദേശം. ഈ സന്ദേശം ചെവിക്കൊള്ളുവാൻ ലോകം തയ്യാറാണെങ്കിൽ, ഇന്നു ലോകം നശീകരണായുധങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻവേണ്ടി ദുർവ്യയം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന 75% വരുന്ന മനുഷ്യപ്രയത്നത്തെ സൃഷ്ടിപരമായ സരണികളിലൂടെ തിരിച്ചുവിടുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. അങ്ങനെ ശാന്തിയും, സമൃദ്ധിയും നിറഞ്ഞ ഒരു ലോകത്തെ കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ യൂനോ പര്യാപ്തമാകുമെന്നുതന്നെ നമുക്കാശിക്കുക.

English in New India.

M. A. Imbichy, Senior Intermediate.

"IF the English medium of instruction can produce men like Sir C. V. Raman and Dr. S. Radhakrishnan, why shall not it be good enough for the present generation also?" M. K. Vellodi.

That English has taken the first rank as the language of international communication is a fact. No other language possesses so large a number of books in the fields of science, literature etc. In the fields of human thought, English has made so great a contribution that other languages cannot surpass it. Noted scholars in the world spent their time and energy for the development of English with the result that English has come to occupy a supreme place both in respect of volume and strength.

We must be thankful to the English for they caused to strengthen our political consciousness through the medium of their language. The doors of Inia were thrown open to the influence of world forces and thoughts through English which was forced on her. Though it led to certain unhealthy consequences they were nothing when compared to the advantages that the language has bestowed on us. After India got freedom, unfortunately, the high rank given to English has been abolished. But still it has to play a very important part, till our lingua franca is developed to such an extent as to take the place of English for higher studies. As such it is an unwise act to neglect it. Total abolition of English will seriously tell upon our culture and contact with outsiders. English gave us the power to look around the world. It helped us to develop a common culture for our peoples, speaking various languages, and enabled us to weld ourselves into a nation. It also helped to rouse political consciousness throughout India and to spread her culture.

How did India make use of the opportunity to raise her position and dignity through English? Swami Vivekananda, the patriot-saint of modern India, was able to rouse the whole world by his clarion call through the medium of English. Gandhiji, Tagore and others have been able to follow the same course in their own ways. But for the medium they

adopted their noble ideas would not have captured the ear of the present world. Living as we are in the modern scientific era which has linked the whole world as one family, the supreme position of such a world language as English cannot be ignored at all. Jawaharlal Nehru could earn the reputation of being a world statesman because he wielded English with ease and precision.

In this connection, Gandhiji's answer to a querist deserves mention. "I do not desire the total abolition of English but if you will think in terms of the millions of each province, you will find that for them English can never be the medium of instruction. Hindi should be the language of inter-communication between provinces and "English should be the language of inter-communication between India and the World". This illustrates very well how necessary that language is for India at present.

Recently, a tendency is clearly seen to lower the importance of English and to do away with it. Such a view will not be worth holding since it is tantamount to bringing ruin to our interests and inviting disastrous consequences for ourselves.

If the study of English is killed in our country with an utmost indecent haste, the work of a century, perhaps on the whole good rather than bad, will be undone in a few years and this will seriously affect the quality of education.

Iqbal's Conception of God.

Syed Mohideen Shah, M. A., L. T.

SIR Muhammad Iqbal, a master-mind interpreted Islam to the modern world. The central idea of Islam is the belief in God and Prophet Muhammad made this clear to mankind through the Quran. "The Holy Quran claims to be the greatest spiritual force which is ultimately destined to bring the whole of humanity to perfection". In the words of the Quran Allah is "the Nourisher of the Worlds to perfection". Iqbal's conception of God is briefly described below: It had three stages.

During the first period (1901 to 1908) Iqbal spoke of God as Eternal beauty who brings into existence all movements of things—Force in physical objects, growth in plants, instincts in beasts and will in man, are mere forms of this attraction, this love for God. Eternal Beauty is, therefore, the source, the essence and the ideal of everything. God is universal and all-inclusive like an Ocean and the individual is like a drop. Again, God is like the Sun, and the individual is like a candle and the candle ceases to burn in the presence of the Sun. Like a bubble or a spark, life is transitory-nay, the whole of existence is transitory. This platonic conception, as interpreted by Plotinus, adopted by the early Muslim Scholastics and adapted to pantheism by the pantheistic mystics, came down to Iqbal as a long tradition in Persian and Urdu poetry and was supplemented by his study of the English Romantic poets.

During the second period (1908 to 1920) God is ultimate Reality, is the Absolute self, the Supreme Ego. He is no longer to be conceived as Eternal Beauty-as block Reality. God is now regarded as Eternal will and beauty is reduced to the position of an attribute of His, an attribute which covers now both the aesthetic value and the moral value. Instead of God's beauty, His unity is now emphasised. Belief in unity is shown to have high pragmatic value, for it gives unity of purpose and strength to individuals, nations, and mankind as a whole, enhances power, creates ever-increasing desires, hopes and aspirations, and removes all cowardice and all fear of the other-than-God. Rumi is adopted by Iqbal as a spiritual leader not only because he is an akin spirit, speaking the same tongue and sharing with him a mystic philosophy, a poetic genius, an intense religious temper, a firm belief in God and a deep love of the Arabian Prophet.

The third period (1920—1938) is one of maturity as the second period was one of growth. God is "Reality as a whole" and Reality as a whole is essentially spiritual—spiritual in the sense of being an individual and an ego. He is to be regarded as an ego, because, like the human self, He is "an organising principle of unity, a synthesis which holds together and focalises the dispensing disposition of His living organism for a constructive purpose". He is an ego because He responds to our reflection and our prayer: for "the real test of a self is whether it responds to the call of another self." Strictly speaking, He is not an ego, but the Absolute Ego. He is Absolute because He is all—inclusive and there is nothing outside Him.

Iqbal had a mystic strain in his soul and his mysticism lay in saying "yes" to life. He preached not the negation of desire but the intensification, glorification and divination of desire. Instead of urging people to seek God he urges them to seek their own true selves because, as he has put it, "God too is searching for man".

★

Great workers and great thinkers are the true makers of history, which is but continuous humanity influenced by men of character—by great leaders, kings, priests, philosophers, statesmen, and patriots—the true aristocracy of man. Indeed Mr. Carlyle has broadly stated that universal history is, at bottom, but the history of great men. They certainly mark and designate the epochs of national life. Their influence is active as well as reactive. Though their mind is, in a measure, the product of their age, the public mind is also, to a great extent, their creation. Their individual action identifies the cause—the institution. They think great thoughts, cast them abroad, and the thoughts make events. Thus the early Reformers initiated the Reformation, and with it the liberation of modern thought. Emerson has said that every institution is to be regarded as but the lengthened shadow of some great man—as Islamism of Mahomet, Puritanism of Calvin, Jesuitism of Loyola, Quakerism of Fox, Methodism of Wesley, Abolitionism of Clarkson.

Samuel Smiles.

കഥയെപ്പററി ചില ചിന്തകൾ

ഇ. വാസു, Class II.

കഥ പറയാനെന്നപോലെ കേൾക്കാനുമുള്ള ദാഹം മനുഷ്യനോടൊപ്പം ജനിച്ചിട്ടുണ്ട്. തീനും കുടിയുംകൊണ്ട് ഹൃദയത്തിൻെറ വിശപ്പു മാറാതിരുന്നപ്പോൾ മനുഷ്യൻെറ ആത്മാവിഷ്കരണത്വര കണ്ടെത്തിയ ഒരുപാധിയാണ് കഥപറച്ചിൽ. മതപ്രചാരകരും സദാചാരനിരതരുമെല്ലാം പിന്നീട് തങ്ങളുടെ തത്വങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കാനുള്ള ശക്തവും അർത്ഥവത്തുമായ ഒരുപകരണമാക്കി കഥാകഥനത്തെ. സത്യം യഥാർത്ഥമായാവിഷ്കരിക്കുകയായിരുന്നില്ല, ഭാവനയുടെ മൂശയിൽ ആകർഷകത്വമേകി മനുഷ്യപുരോഗതിയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു ആദ്യകാലത്തു കഥാകാരന്മാർ തങ്ങളുടെ സൃഷ്ടികൾ മുഖേന ചെയ്തത്.

ആധുനിക ചെറുകഥ വിവിധഘട്ടങ്ങളിലൂടെ പരിണാമം പൂണ്ടുവന്നതാണ്. ജെഫ്രി ചോസർ പദ്യത്തിൽ കഥകളെഴുതി. എഡിസൺ, സ്റ്റീൽ തുടങ്ങിയവരെഴുതിയ ലേഖനങ്ങൾ "ചെറുകഥ"യെന്ന പേരിലറിയപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെങ്കിലും അന്നത്തെ വികാരസുന്ദരങ്ങളായ ചെറുകഥകളായിരുന്നു. പില്ക്കാലത്തു ലാമ്പും ഗോൾഡ്സ്മിത്തും മററും ഇതേ മാർഗ്ഗം പിൻതുടർന്നത് ആ കാലത്തെ അനുവാചകലോകത്തിനുണ്ടായ കഥാവായനയിലുള്ള താല്പര്യത്തെ മാനിച്ചുതന്നെയായിരുന്നുവെന്നു ഊഹിതാം. രസിപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം വായനക്കാർക്ക് അല്പനേരത്തേയ്ക്കെങ്കിലും ചിന്തിക്കാൻ വക നല്കുക എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. ആനക്കാര്യങ്ങളെ വിഷയമാക്കാതെ ജീവിതത്തിൻെറ അപ്രധാനാംഗങ്ങളിൽ വെളിച്ചം വീശിയിരുന്ന അത്തരം ലേഖനങ്ങളുമായി ഇന്നത്തെ ചെറുകഥകൾക്ക് ഭാവപരമായി തികച്ചും ബന്ധമുണ്ട്. പക്ഷെ സുവ്യക്തമായ രൂപത്തിൽ സുഘടിതാവയവങ്ങളോടെ നിർമ്മിതമായ ചെറുകഥകൾ അമേരിക്കയുടെ സംഭാവനയാണ്. ആ വ്യാവസായികരാജ്യത്തിൽ കാലത്തിൻെറ കാല്പാടുകൾ തികച്ചും പതിഞ്ഞ ചെറുകഥയുടലെടുത്തത് സ്വാഭാവികംതന്നെ. ജീവിതം കൂടുതൽ വ്യഗ്രമായതോടെ കൂററൻ നോവലുകളുടെ ലോകത്തിൽ അലഞ്ഞുതിരിയാൻ മനുഷ്യനു സമയമില്ലാതായി. പുതിയ തലമുറയുടെ നിലനില്പ് അവ്യവസ്ഥവും ബഹളമയവുമായ ഒരരക്ഷിതമായ അന്തരീക്ഷത്തിലാണെന്നു പ്രതിഫലിപ്പിക്കുക കൂടിയാണ് ഈ പുത്തൻ പ്രസ്ഥാനം ചെയ്യുന്നത്.

എന്താണ് ചെറുകഥ എന്നു വെച്ചാൽ? പെട്ടെന്നു വളരുകയും വികസിക്കുകയും ചെയ്ത ഈ ശാഖയിലെ പ്രധാനധാരകളെ പരിശോധിക്കാൻ ശ്രമിക്കാം. വാഷിങ്ടൺ ഇർവ്വിങ്ങിനെപ്പോലെ നിശ്ചിതമായ ഒരു സമയപരിധിയ്ക്കുള്ളിൽ വായിച്ചു തീർക്കാവുന്നതാണ് ചെറുകഥ എന്നു തീരുമാനിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഇന്നില്ല. ഒരു നോവലിൻെറ വലുപ്പമുള്ള ചെറുകഥകളുണ്ട്. ചെറുകഥയോളം ചുരുങ്ങിയ നോവലുകളും. പക്ഷെ രണ്ടിനും രൂപസൌകുമാര്യവും ആശയപുഷ്ടിയും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു മാത്രം. ഒരു മിനിട്ടുകൊണ്ടു മടക്കിവെക്കാവുന്ന വില്യം സരോയൻെറയും വനഫ്ളുലിൻെറയും കഥകളുമുണ്ടിന്നു. രൂപഘടനയെപ്പററിയുള്ള പഴയ വിശ്വാസങ്ങൾ കാലാഹരണപ്പെട്ടുപോകുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ "സാഹിത്യത്തച്ച"ന്മാരുടെ പിടിയിൽനിന്നും വഴുതിനില്ക്കുന്ന, നാനാമുഖമായ വ്യക്തിത്വം നേടിയിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണ് ചെറുകഥ. "ആദിയും മദ്ധ്യവും അന്ത്യവും ചേർന്നതായിരിക്കണം നല്ല ചെറുകഥ" എന്ന സോമർസെററ്മോമിൻെറ നിർവ്വചനം അസ്വീകാര്യമെന്നു കഥാപാരമ്യത്തിൽ (നിർവ്വഹണത്തിൽ) മാത്രം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയെഴുതപ്പെട്ട ചില "നല്ല കഥകൾ" തെളിയിക്കുന്നു. കഥയ്ക്കൊരു പ്ലോട്ടുണ്ടായേ തീരൂ എന്ന വിശ്വാസത്തെ മോപ്പസാങ്ങ് ദുർബ്ബലമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. വെറും ഭാവങ്ങളുടെ, അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണമാണ് ആ കാഥികസാമ്രാട്ടിൻെറ മിക്ക കഥകളും. പക്ഷെ വികാരങ്ങളെ ഹൃദയഹാരിയായ ഭാഷയിൽ പകർന്നുതരുന്ന

തിൽ—പാത്രചിത്രീകരണത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന മനഃശാസ്ത്രബോധത്തിൽ—തന്റെ അജയ്യത സ്പഷ്ടമാക്കുകമൂലം ലോകസാഹിത്യമണ്ഡലമാകമാനം മോപ്പസാങ്ങിന്റെ സ്വാധീനവലയത്തിൽ നിന്നു. ചെക്കോവും ഇതേമാർഗ്ഗത്തിൽ ചരിച്ച കാഥികനാണ്. സങ്കേതങ്ങളുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽനിന്നും അങ്ങിനെ സ്വതന്ത്രമായ ഈ സാഹിത്യശാഖ കലാവാസനയുള്ള ഏവർക്കും കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ എളുപ്പമാണോ?

മലയാളത്തിലെ കഥതന്നെയെടുക്കുക. കവികളും ഗദ്യമെഴുത്തുകാരും, ചിത്രകാരന്മാരുമെല്ലാം കഥയെഴുതി നോക്കിയിട്ടുണ്ട്. ജിയും, എം. വി. ദേവനും, മുണ്ടശ്ശേരിയും, അമ്പാടി കാർത്ത്യായനിയമ്മയുമെല്ലാം കഥകൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ചെറുകഥയിൽ വികലതകളുടെ മുഴച്ചുകാണൽ വളരെ ക്ഷണമാണ് നടക്കുന്നതെന്ന് ഇവരുടെയൊക്കെ പരാജയം തെളിയിക്കുന്നു. കവിതയെപ്പോലെ ഈരടികളുടെ താളത്തിൽ ദൌർബ്ബല്യങ്ങൾക്ക മൂടുപടമിടാൻ ഇവിടെ നിവൃത്തിയില്ല. കഥയുടെ ഭാഷ സംസാരഭാഷയല്ല; കൃത്രിമമായാലും ഉചിതമാവുകില്ല. അലങ്കാരങ്ങളുടെ നിരത്തൽകൊണ്ടോ കോമളപദങ്ങളുടെ പന്തടികൊണ്ടോ കഥയുടെ ധ്വനി ശരിപ്പെടുകയില്ല. ജോൺസ്ററവാർട്ടമിൽ പറയുംപോലെ ജീവിതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥചിത്രംവരയ്ക്കലാണ് കഥയെഴുത്തിലെ സത്യം. അനുഭവസമ്പന്നത അടക്കം ചിട്ടയും കൈവെടിയാതെ നിരത്തപ്പെടുമ്പോഴേ കഥാകൃത്തിന്നു വികാരസംക്രമണമുണ്ടാക്കാൻ സാദ്ധ്യമാവൂ. എങ്കിലേ കഥ കലയാവൂ. ഹൃദയത്തിന്റെ ഭാഷയിലായിരിക്കണം കാഥികൻ സംസാരിക്കേണ്ടതു്. ആത്മാർത്ഥതയുടെ വികാരത്തുടിപ്പില്ലെങ്കിൽ കഥയുടെ നാഡി ക്ഷയിച്ചുപോകും. വ്യവസ്ഥിതമായ ആകാരസൌഷ്ഠവവും ഏകാഗ്രതയുമാണ് കഥാഗാത്രത്തെ നിലനിർത്തുന്നത്.

ചെറുകഥ നോവലിന്റെ കീശപ്പതിപ്പല്ല. (Pocket edition). സംഭാഷണം ചുരുക്കി മയപ്പെടുത്തിയ നാടകവുമല്ല. നോവലിന്റേതുപോലെ അലസമായ ഭാഷയല്ല, കഥാഗതിയല്ല, ചെറുകഥയുടേതു്. നിരവധി കഥാപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും സംഭവപരമ്പരകൾകൊണ്ടും സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു ലോകമാണ് നോവലിന്റേതു്. മറിച്ച് ചെറുകഥയ്ക്കു് ഒരു പാത്രമോ ഒരു സംഭവമോ ധാരാളമായി. ഏതെങ്കിലും നടക്കുന്നെന്ന് പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിയ്ക്കലാണാവശ്യം. അതു ഭംഗിയായി, ചിന്താർഹമായി വേണംതാനും. സ്റ്റീവൻസൺ, നാഥനിൽ ഹാത്തോൺ തുടങ്ങിയ ആദ്യകാലത്തെ കഥാകാരന്മാർക്ക് എന്തെങ്കിലുമൊരു സദാചാരതത്വം പഠിപ്പിയ്ക്കുകകൂടി വേണ്ടിയിരുന്നു. ഇന്നു കേവലം "സൊററ"കൾക്കൂടി കഥാബീജമായെടുക്കാം. വായനക്കാരെ വല്ലതും പഠിപ്പിച്ചു വിടണമെന്നോ വിജ്ഞാനസമ്പന്നരാക്കണമെന്നോ ഇന്നു നിർബ്ബന്ധമില്ല. കാഥികന്നു സാമൂഹ്യബോധം വേണം. അത്രമാത്രമേ ആവശ്യമുള്ളു. ആദ്യകാലത്തെ ഐഡിയലിസം റിയലിസത്തിനു വഴിമാറിക്കൊടുത്തു എന്നു വ്യക്തമായി നാം കാണുന്നു.

ജീവിതത്തിന്റെ താളപ്പെടുത്തലാണ് ചെറുകഥ എന്നു മുണ്ടശ്ശേരി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അനുഭവസമ്പന്നതയോടൊപ്പം ആത്മാർത്ഥതയും ഈ താളപ്പെടുത്തലിൽ ചെലുത്താതെ വയ്യ. സങ്കീർണ്ണങ്ങളായ നിത്യജീവിതപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാകത്തക്ക വ്യക്തിത്വമോ ഹൃദയഹാരിത്വമോ ഉണ്ടാവുകയില്ല. പക്ഷെ ചെറുകഥ കെട്ടുപിണഞ്ഞതായിരുന്നാലും സാധാരണ ജീവിതത്തിലെ വിരസ സംഭാഷണമല്ല ചടുലതയുള്ള സംഭാഷണങ്ങളാണ് കഥാപാത്രസൃഷ്ടിയിൽ കഴിവുററ വൈദഗ്ദ്ധ്യമുള്ളവർ ഉപയോഗിക്കുക. അതും അനുപേക്ഷണീയമെന്നു വന്നുകൂടുന്നിടത്ത് മാത്രമേ ചെലുത്താവൂ. വാചാലങ്ങളാവുക എന്നതിനു പുറമേ കഥാസന്ധികളിലേയ്ക്കു നീട്ടപ്പെടുന്ന ചൂണ്ടുപലകകളായി തീരണം അത്തരം സംഭാഷണങ്ങൾ. അപശ്രുതിപറയാൻ ഏററവുമെളുപ്പമുള്ള ഈ "താളപ്പെടുത്തലിൽ" Concentration (ചുരുങ്ങിയ സ്ഥലത്ത് വളരെയധികം കാര്യങ്ങളുൾക്കൊള്ളിക്കുക)

ഇന്നാവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. "The artist may be known rather by what he omits" എന്നു ഒരു പാശ്ചാത്യചിന്തകൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ചെറുകഥയെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം തികച്ചും വാസ്തവമാണ്. ശ്രദ്ധചെലുത്തി രചിച്ച ഇത്തരം ചെറുകഥകൾ നാടകം, കവിത തുടങ്ങിയ കലാരൂപങ്ങൾക്കുകൂടി അസംസ്കൃതപദാർത്ഥമായ്ത്തീരാറുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യത്തിൽ ഇതിന്നെത്ര വേണമെങ്കിലും ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്. നമുക്കും കഥയുടെ വ്യാപ്തി വർദ്ധിപ്പിയ്ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ആദ്യമാദ്യം സ്വതന്ത്രമായി വളർന്നെങ്കിലും മലയാളചെറുകഥ വ്യക്തിതാപൂർണ്ണമായൊരു പ്രസ്ഥാനമായത് പാശ്ചാത്യ കഥാപ്രപഞ്ചവുമായുള്ള സമ്പർക്കം മൂലമാണ്. എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ശിക്ഷണത്തിൽ മോപ്പസാങ്ങിന്റെ ചുവടുപിടിച്ചു വളർന്ന തകഴിയാണ് ഇവിടെ ഈ പുതുയുഗം ഉൽഘാടനം ചെയ്തത്. ഫ്രോയ്ഡിന്റെ സ്വാധീനം തകഴിയുടെ മാനുഷികബന്ധങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന മിക്ക കഥകളിലും കാണാം. അനാഡംബരവും അകൃത്രിമവുമായ ആ ശൈലി ഇടത്തരം വായനക്കാർക്കു നിർഭാഗ്യവശാൽ വിരസമാവുകയാണുണ്ടായത്. അവർക്കു പൊറ്റെക്കാട്ടിനെയായിരുന്നു ഇഷ്ടം. സംഗതികളെ സ്ഥൂലമായി നോക്കിക്കാണുന്ന ആ കഥികൻ റൊമാന്റിസിസത്തിന്റെ തളർച്ചയോടെ ശോഭിയ്ക്കാതായി.

വാല്യാക്കഥകളുടെ കർത്താവായ കാരൂരിന്റെ കഥകൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് ചെറുകഥകളുടെ സ്വഭാവവിശേഷതകളാണുള്ളതെന്നു എം. പി. പോൾ, സി. ജെ. തോമസ് തുടങ്ങിയവർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. പക്ഷെ കാരൂരിന്നു ഇംഗ്ലീഷറിഞ്ഞുകൂടാ! തീർച്ചയായും പല പ്രത്യേകതകളുമുള്ള ഒരു മനുഷ്യനാണദ്ദേഹം. ഒന്നുരണ്ടു വാചകങ്ങൾകൊണ്ട് കാരൂർ തന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ചിത്രം പൂർണ്ണമാക്കിയിരിക്കും. അതു ഊർജ്ജസ്വലവുമായിരിക്കും. കാരൂർ ഒരു നോവലെഴുതുകയാണെങ്കിൽ അതൊരത്ഭുതമായി കണക്കാക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു.

കേശവദേവിന്റെ ശൈലി നോവലിന്നേ പറ്റൂ. പൊൻകുന്നം വർക്കിയാവട്ടെ, മുഴങ്ങുന്ന വാചകങ്ങൾ നിരത്തുന്നതിൽ മിടുക്കനാണ്. സി. ജെ. തോമസ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടപോലെ ഓരോ ഭാവകാവ്യങ്ങളായിത്തോന്നുന്ന ഇന്നത്തെ ചെറുകഥകൾ ഈ കഥാകൃത്തുക്കളിൽ നിന്നെല്ലാം വളരെ ദൂരെയെത്തിയിട്ടുണ്ട് എന്നതൊരു സത്യമാണ്. വികാരസാന്ദ്രതയാണ് പുത്തൻതലമുറ സൃഷ്ടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണമായി ടി. പത്മനാഭന്റെ കഥകൾ നോക്കുക.

നാച്ചുറലിസത്തിന്റെ സ്വാധീനം ഈയിടയ്ക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ഒരു പ്രത്യേകതയായിരുന്നു. "ശബ്ദങ്ങൾ" പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതിനുശേഷമുള്ള കാലഘട്ടത്തെപ്പറ്റിയാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. മൂടിനിർത്തപ്പെട്ട എന്തൊക്കെ വികാരങ്ങളാണ് കെട്ടുടൻ പുറത്തുചാടിയത്! ലൈംഗികജീവിതത്തെ കൂടുതൽ മലീമസമാക്കുകയാണ് പല തുറന്ന ചിത്രീകരണങ്ങളും ചെയ്തത് എന്നു സമ്മതിച്ചാൽക്കൂടി ഒന്നു പറയാൻ തോന്നുന്നു. നൈസർഗ്ഗികവികാരങ്ങൾ പ്രതിഫലിപ്പിയ്ക്കുന്ന ചില നഗ്നകഥകളൊക്കെ ആവശ്യമാണ്. അതിനുള്ള നിർഭയമായ പരിശ്രമം സാമൂഹ്യബോധമുള്ള കഥികർ തുടങ്ങേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എമിലി സോളയെയോ ഡി. എച്ച് ലോറൻസിനെയോ മാതൃകയാക്കണമെന്നില്ല, മാക്സിം ഗോർക്കിയെപ്പോലുള്ള വിശ്വസാഹിത്യകാരന്മാരുണ്ട് മുമ്പിൽ. ഗോർക്കിയുടെ ആത്മകഥയിൽ (My Apprenticeship) ഇത്തരം അനുഭവങ്ങളെ കലവറ കൂടാതെ തുറന്നുകാട്ടുന്നു. "ഒരു രാത്രി" എന്ന ഗോർക്കിയുടെ പ്രസിദ്ധകഥയെടുക്കാം. ഒരു വേശ്യയൊന്നിച്ച് മരംകോച്ചുന്ന തണുപ്പുള്ള ഒരു രാത്രി കഴിച്ചതോർക്കുകയാണ്, കഥികൻ. വിശപ്പുതീർക്കാൻ ഒരു പീടിക തുറന്നു അവർ അപ്പക്കഷ്ണം കട്ടെടുക്കുന്നു. തണുപ്പുതീർക്കാൻ ഉരുമ്മിക്കിടന്നു ആ കാളരാത്രി സുഖമായി കഴിച്ചുകൂട്ടി. ആ രണ്ടു തെണ്ടികളുടേയും മാനസികവികാരങ്ങളെ എത്ര വിദഗ്ദ്ധമായാണ് ഗോർക്കി കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്! പിന്നീടൊരിക്കലും, നാടായനാട്ടിലെല്ലാം തിരഞ്ഞിട്ടും അവളെമാത്രം കണ്ടില്ല, ഒരു വേശ്യാലയത്തിലും അവളെ കണ്ടുമുട്ടുകയുണ്ടായില്ല എന്ന ഖേദത്തോടെ കഥയവസാനിക്കുകയാണ്.

(ഇതിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് റിയലിസമുണ്ടോ? എന്തോ?) കളവും വ്യഭിചാരവും! ശാശ്വതമൂല്യങ്ങളില്ല എന്നൊന്നും ബഹളംകൂട്ടാനല്ല നമുക്കു തോന്നുക. അവയ്ക്കെല്ലാം പകരം സാമൂഹ്യഘടനയോടുള്ള അമർഷമാണുണ്ടാവുക. സ്നേഹിക്കാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ അടക്കാനാവാത്ത മോഹവും അതമർത്തുന്ന കറുത്ത ശക്തികളും നമ്മുടെ ചിന്തയിൽ തങ്ങുന്നു.

ബഷീർ പല പരിവർത്തനങ്ങൾക്കും വിത്തിട്ടിട്ടുണ്ട്. എനിയും പ്രതീക്ഷകളുണ്ടാവാമെന്നും തോന്നുന്നു. "ബാല്യകാലസഖി"യെപ്പറ്റി പറയുന്ന കാഥികനല്ല വിശ്വവിഖ്യാതമായ "മൂക്കും" "പൊൻകുരിശു"മെല്ലാം കൊത്തിവെച്ചിരിക്കുന്നത്; തീക്ഷ്ണമായ പരിഹാസവുമായാണ് ബഷീർ രാഷ്ട്രീയസാമൂഹ്യവേദികളിലേക്ക് ഇന്നു നോക്കുന്നത്. അമർത്തിയുള്ള ആ ചിരിയുയരുമ്പോൾ "ധീരവീരപരാക്രമി"കളായ ഡോൺ ക്വിക്സോട്ടിനെയും ഗള്ളിവറിനെയും സൃഷ്ടിച്ച ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യകാരന്മാരെയാണോർത്തുപോവുക. വിമർശനം പരാജയപ്പെടുന്നിടത്ത് പരിഹാസംതന്നെ വിജയിക്കും. ബഷീർ പിന്മാറാതിരിക്കട്ടെ.

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കോളറിഡ്ജ്, വേഡ്സ്വർത്ത് തുടങ്ങിയവർ Lyrical Ballads മുഖേന ഇംഗ്ലീഷുകാവ്യലോകത്തിൽ അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു പരിവർത്തനം വരുത്തുകയുണ്ടായി. അന്ന് കവിത ലളിതവും ആകർഷകവുമായി. കൂടുതൽ ജനകീയവും. മലയാളത്തിൽ ഉറൂബ് പോഷിപ്പിച്ച "തുടർക്കഥകൾ" അത്തരമൊരു പരിവർത്തനത്തിന്റെ നാന്ദിയാകുമെന്ന പ്രതീക്ഷയുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ ചെറുകഥയുടെ ഉള്ളൊതുക്ക (Coherence) ത്തിൽനിന്നും കെട്ടുറപ്പിൽ (Integrity) നിന്നും നോവലിന്റെ വ്യഥാസ്ഥൂലമായ വർണ്ണനകളിലേക്കും പരപ്പേറിയ ചിത്രീകരണത്തിലേക്കുമുള്ള ഒരു മടങ്ങിപ്പോക്കാണോ വലിഞ്ഞുനീണ്ടുപോകുന്ന ഈ ചങ്ങലക്കഥകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയെങ്കിൽ ഇതാശാസ്യമാവുകയില്ല. ആശയദാരിദ്ര്യത്തെക്കൂടി വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായല്ലോ "മണ്ണുനിഴലുക"ളിൽനിന്നും നീണ്ട ആ തുടർക്കഥ. പഴം പാകം തെറ്റുമ്പോൾ ചില പീടികക്കാർ കുഴപ്പമുണ്ടാക്കിക്കളയുംപോലെ പണ്ടെഴുതിയ കഥയിൽനിന്നും ആശയം ചുരണ്ടിയെടുത്താണ് ഉറൂബ് മുന്നോട്ടുപോകുന്നത്.

ത്രപാപരമായും ഭാവപരമായും ഉത്തമമല്ലാത്ത കഥകളാണ് ഇന്നു നിർമ്മിതമാവുന്നത് എന്നൊരു പരാതി പ്രബലമായിട്ടുള്ള കാലമാണല്ലോ ഇത്. നമ്മുടെ കാഥികർ വേദനാകുചേലന്മാരായതുകൊണ്ടാണോ? ജീവിതത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണതയുടെ പ്രതിഫലനം പുതിയ തലമുറയെ ബാധിച്ചതാണോ? ചുഴിഞ്ഞാലോചിച്ചാൽ ജീർണ്ണിച്ച ജീവിതമൂല്യങ്ങളാണ് സാഹിത്യത്തെ വീർപ്പുമുട്ടിച്ചതെന്നുകാണാം. അടിയുറച്ച ഒരു ജീവിതബോധം ഇന്നില്ല. ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ അമ്പരപ്പും അനിശ്ചിതത്വവും നിഴൽവിരിച്ചിരിക്കുകയാണ് കലാഹൃദയങ്ങളിലും. സോഷ്യലിസ്റ്റ് റിയലിസത്തിന്റെ പേരിൽ ഈയിടെയും നടന്ന ചില ഒച്ചപ്പാടുകളെ നാമോർത്തുനോക്കുക. ഫോർമലിസത്തിലേക്കു കുറച്ചൊക്കെ വഴുതിപ്പോയെങ്കിലും കാഥികന്മാരിലാകമാനം അടിത്തറയുള്ളൊരു സാമൂഹ്യബോധത്തിന്റെ സ്വാധീനം അന്നുണ്ടായിരുന്നു. കാറ്റ് മാറിവീശാൻ തുടങ്ങി. തലയെടുപ്പുള്ള കാഥികരിൽ പലരും തകിടംമറിച്ചിൽ തുടങ്ങിയപ്പോൾ പുതിയ മേച്ചിൽസ്ഥലങ്ങളന്വേഷിക്കുകയായിരുന്ന പുത്തൻ തലമുറ അന്തംവിട്ടുനിന്നുപോയി. ഒന്നാന്തരമൊരു വിപ്ലവകാരിയായിരുന്ന കേശവദേവ് പെട്ടെന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിദ്വേഷിയായി. പിന്നെയും "ഉലക്ക"യെടുത്ത് വിപ്ലവകാരിയാവാൻ തുനിഞ്ഞു. വീണ്ടുമിതാ അന്ധമായ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരോധം തുപ്പുന്നു, പൊൻകുന്നം വർക്കിയും മാർക്സിസ്റ്റാശയങ്ങളെ ത്യജിച്ച് വിപ്ലവകാരിയായാൽ എങ്ങിനെ മനുഷ്യത്വത്തെ കശാപ്പുചെയ്യേണ്ടിവരും എന്നു പ്രവചിക്കുന്ന "ഭീരു" തുടങ്ങിയ കഥകൾക്കുശേഷം വീണ്ടുമിതാ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സങ്കേതത്തിൽതന്നെയെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഭൂമി ഉരുണ്ടതാണെന്ന് അവർ തെളിയിക്കുകയാവാം! തകഴി

താനെഴുതിവിട്ട മുദ്രാവാക്യകഥകളുടെ വൈചിത്ര്യരാഹിത്യത്തെച്ചൊല്ലി ഈയിടെ ലജ്ജിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതിൽനിന്നെല്ലാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതിതാണ്. അപ്പപ്പോൾ തോന്നുന്ന രാഷ്ട്രീയാഭിപ്രായങ്ങളെ വിളിച്ചുപറയിയ്ക്കാനുള്ള ഉപകരണമാക്കാതിരിയ്ക്കുക, സാഹിത്യത്തെ. ചെറുകഥകൾ ലഘുലേഖകളെ ചെത്തിമിനുക്കിയുണ്ടാക്കുന്നതല്ല.

വൈവിദ്ധ്യമുള്ള കഥകളാണ് നാം സ്വീകരിയ്ക്കേണ്ടത്. വിഷയത്തിൽ മാത്രമല്ല, ആവിഷ്കരണരീതിയിലും ഇതുവേണം. ത്രികോണപ്രണയത്തെ ചുററിക്കൂടി നടന്നാൽ പോരാ കഥികർ. കൃഷൻചന്ദറിൻെറ "ജലവൃക്ഷം" അബ്ബാസിൻെറ "കടയ്ക്കുകീഴിൽ" തുടങ്ങിയവ വാചാലതയുള്ള സിംബോളിക്ക് കഥകളാണ്. ഉജ്ജ്വലമായ ഭാവനാശക്തി സാമൂഹ്യസത്യങ്ങളെ ശാസ്ത്രീയമായി വീക്ഷിക്കുമ്പോഴേ ഇത്തരം കഥകളുണ്ടാവൂ. നമുക്കും അത്തരം പ്രതിഭകൾ വേണം. കോവിലൻേറയും നന്തനാരുടെയും അള്ളിപ്പിടിയ്ക്കുന്ന അനുഭവകഥകൾ ചിന്തിപ്പിയ്ക്കത്തക്കതാണ്. ഒ. ഹെൻറിയുടെ സമർത്ഥമായ സാങ്കേതികമാർഗ്ഗമുപയോഗിച്ച് എനിയും കഥകൾ വിരചിതമാവണം. വോഡൌസ്സിൻെറ അനുകരണങ്ങളായി കുറെ കഥകൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. "Stream of Consciousness" എന്ന ടെക്നിക്കുപയോഗപ്പെടുത്തി എൻ. പി. മുഹമ്മദ് നല്ലൊരു കഥയെഴുതിക്കാണുകയുണ്ടായി. വികാരാവിഷ്കരണത്തിന് തികച്ചും കഴിവുള്ളൊരു മാർഗ്ഗമാണത്. സർറിയലിസവും എക്സിസ്റ്റെൻഷ്യലിസവും സോഷ്യലിസ്റ്റ് റിയലിസവുമെല്ലാം പരീക്ഷണവിധേയമാക്കണം.

കഥയ്ക്കുവേണ്ടി കഥയെഴുതുക എന്ന സമ്പ്രദായമാണ് ഇന്നത്തെ മറെറാരു ദയനീയയാഥാർത്ഥ്യം. "ഞാനെന്തിനുവേണ്ടി എഴുതുന്നു എന്നചോദ്യം ഞാനെന്തിനുവേണ്ടി ശ്വസിയ്ക്കുന്നു എന്നപോലെയാണ്" എന്ന് റൊമേൻ റോളണ്ട് വ്യക്തമാക്കുന്ന ആ ഉൽക്കടമായ ആത്മാവിഷ്കരണത്വരയല്ല ഇന്നത്തെ എഴുത്തുകാർക്കാവേശം നല്കുന്നത്. ഇവിടെ ആവശ്യമാണ്, പ്രശസ്തിയ്ക്കുള്ള അന്തർദ്ദാഹമാണ് കഥാരചന എളുപ്പമുള്ളൊരു വേലയാണെന്ന ധാരണ സൃഷ്ടിച്ചത്. ലക്ഷണഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വൈരളപ്യവും ഈ വ്യാമോഹത്തിൻെറ വ്യാപ്തിയേററിയിരിയ്ക്കുന്നു. എം. പി. പോളിൻെറ "ചെറുകഥാസാഹിത്യം" ഇന്നത്തെ കഥികർക്ക് മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം നല്കാൻ അപര്യാപ്തമാണ്. ഗ്രന്ഥകാരൻ പരിഹസിക്കുന്ന പല സമ്പ്രദായങ്ങളും ഇന്നത്തെ കൊള്ളാവുന്ന എഴുത്തുകാർ മ്യൂസിയത്തിൽ കയററിവെച്ച് കഴിഞ്ഞിട്ട് കാലം കുറെയായി. ശില്പചാതുരിയിണങ്ങിയ കഥകളെപ്പററി പ്രൌഢചർച്ചകൾ ആവശ്യമാണ്. "മാതൃഭൂമി"യുടെ പുസ്തകനിരൂപണങ്ങൾ ഈയവസരത്തിൽ സ്മരിക്കത്തക്കതാണ്. വെറും "Book review" വിൽനിന്നുയർന്ന് Criticism തന്നെയായുയരുന്നത് ആശാസ്യംതന്നെ. വളരുന്ന എഴുത്തുകാർക്ക് കഥാരചനയിൽ പുതിയ ചക്രവാളങ്ങൾ തുറന്നുകൊടുക്കാൻ ശ്രദ്ധേയമായ മറെറാരു സംഗതികൂടി സൂചിപ്പിയ്ക്കട്ടെ. നമ്മുടെ ഭാഷ പുതിയ ഭാവങ്ങൾക്കും രീതി (Style) കൾക്കും ആവിഷ്കരണയോഗ്യമല്ലാതായിത്തീർന്നിരിയ്ക്കുന്നു. പൊറെറക്കാട്ട് മുമ്പൊരിയ്ക്കൽ വളരെ വ്യക്തമായും ഈ വസ്തുത വെളിപ്പെടുത്തി. ഈയിടെയാണ് തകഴിയും ഇതേ പരാതിയാവർത്തിച്ചത്. ഭാഷാകുതുകികളും ഗവേഷകന്മാരും ഇക്കാര്യത്തിൽ അലസരായില്ലെങ്കിലേ സമഗ്രമായ ഒരു വളർച്ചയെ പ്രതീക്ഷിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ.

KHAN BAHADUR P. M. ATTAKOYA THANGAL.

ഖാൻബഹദൂർ പി. എം. ആററക്കോയത്തങ്ങൾ

കോഴിക്കോട്ടെ ഒരു പുരാതന മുസ്ലീം കുടുംബമായ പുതിയ മാളികക്കൽ തറവാട്ടിൽ 1895 ൽ ജനാബ് ആററക്കോയത്തങ്ങൾ ജനിച്ചു. ഖാൻബഹദൂർ പി. എം. മുത്തുക്കോയ തങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ പിതാവ്. കോഴിക്കോട്ടെ എണ്ണപ്പെട്ട മുസ്ലീം കുടുംബങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് മാളികക്കൽ തറവാട്. ഈ കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങൾ പണ്ടേക്ക് പണ്ടെ സാമൂഹ്യവും സാമുദായികവുമായ സേവനത്തിൽ താൽപര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ട് പുതിയമാളികക്കു മുമ്പിലുള്ള റോഡ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ പിതാവായ മുത്തുക്കോയത്തങ്ങളുടെ പരിശ്രമഫലമായി കോഴിക്കോട്ട് മുനിസിപ്പാലിററി പരിഷ്കരിച്ചതിനെത്തുടന്നാണ് ആ റോഡിന്നു 'തങ്ങൾ റോഡ്' എന്ന പേർ വന്നത്.

മുസ്ലീമിങ്ങൾ പൊതുവേയും സെയിദന്മാർ (തങ്ങന്മാർ) പ്രത്യേകിച്ചും അന്ന് മതപരമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലല്ലാതെ ലൌകികവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഒട്ടുംതന്നെ താൽപര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഖാൻബഹദൂർ മുത്തുക്കോയത്തങ്ങൾ തൻെറ പുത്രനെ മതപരമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം സ്ഥലത്തുള്ള കുററിച്ചിറ മുനിസിപ്പൽ സ്കൂളിൽ ചേത്തു് പഠിപ്പിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം വളരെ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കുകയും ചുരുങ്ങിയ കാലംകൊണ്ട് ലോകവ്യാപാരത്തിൽ വിജയിയായിത്തീരുന്നതിന്നു് വേണ്ട വിജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു.

ചെറുപ്പം മുതൽക്കുതന്നെ പൊതുക്കായ്യപ്രസക്തനായിരുന്ന അദ്ദേഹം 1918 ൽ കോഴിക്കോട്ട് മുനിസിപ്പൽ കൌൺസിലിലെ ഒരംഗമായി. 1920 മുതൽ അദ്ദേഹം രാഷ്ട്രീയ രംഗത്തും കാര്യമായി പ്രവത്തനം ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി. അതിനുപുറമെ അവശമായ സ്വസമുദായത്തിൻെറ നാനാമുഖമായ പുരോഗതിയെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള പല സംരംഭങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹം നേതൃത്വം നൽകീട്ടുണ്ട്. 1920 ൽ അദ്ദേഹം ഖിലാഫത്ത് കമ്മിററിയുടെ പ്രസിഡണ്ടായി. മുസ്ലീം സമുദായത്തിൻെറ പുരോഗതിക്കായി പ്രവത്തിച്ചിരുന്ന ഒരു സംഘടനയായിരുന്നു അത്. 1921 ലെ മലബാർ ലഹളക്കുശേഷം സ്ഥാപിതമായ മാപ്പിള അമിലിയോറേഷൻ കമ്മിററിയിലെ ഒരംഗമായിരുന്നു്, മലബാറിലെ മാപ്പിളമാരുടെ ദുരിതനിവാരണത്തിന്നു് അദ്ദേഹം വളരെ യത്നിച്ചു.

വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ മലബാറിലെ മുസ്ലീമിങ്ങൾ അക്കാലത്തു് വളരെ പിന്നോക്കമായിരുന്നു എന്നു് പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ഇതു് പരിഹരിക്കുന്നതിന്നായി സ്ഥാപിതമായ ഹിമായത്തുൽ ഇസ്ലാംസഭയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടത്തിവന്നിരുന്ന സ്കൂളിൻെറ സ്ഥാപകന്മാരിൽ ഒരാളാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ പിതാവ്. തൻെറ പിതാവിൻെറ മരണശേഷം തങ്ങൾ അവർകൾ അതു് ഏറെറടുക്കുകയും അതിനെ ഒരു ഹൈസ്കൂളാക്കി ഉയത്തുകയും ചെയ്തു. ഇതു് മലബാർ മുസ്ലിമിങ്ങൾക്കായി സ്ഥാപിതമായ ഒന്നാമത്തെ ഹൈസ്കൂളാണ്. അതുമൂലം സാധുക്കളായ അനവധി കുട്ടികൾക്ക് സൌജന്യവിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കുന്നതിന്നു് ഇടയായിട്ടുണ്ട്.

1922 മുതൽ അദ്ദേഹം കോഴിക്കോട്ട് താലൂക്ക് ബോർഡിൽ ഒരംഗമായി. അടുത്ത വഷം അദ്ദേഹം അതിൻെറ വൈസ്പ്രസിഡണ്ടായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. മലബാർ ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡിലും അദ്ദേഹം ഒരംഗമായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള താൽപര്യംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഡിസ്ട്രിക്ട് എഡ്യുക്കേഷൻ കൌൺസിലിലും, മലബാർ സെക്കണ്ടറി എഡ്യുക്കേഷൻ ബോർഡിലും ഒരംഗമായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. 1924 ൽ മലബാറിലുണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കംമൂലം ദുരിതമനുഭവിച്ചവരെ സഹായിക്കുന്നതിന്നു് അദ്ദേഹം വളരെ പരിശ്രമിച്ചു. അതുപോലെ മാപ്പിള ലഹളയിൽ മൃതിയടഞ്ഞവരുടെ അനാഥരായ

കുട്ടികളുടെ സംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി സ്ഥാപിതമായ ജെ. ഡി. റ്റി. ഇസ്ലാം അനാഥമന്ദിരത്തെ തന്റെ സർവ്വകഴിവുകളും ഉപയോഗിച്ച് അദ്ദേഹം സഹായിച്ചു. മുസ്ലിമിങ്ങളെ യഥാർത്ഥമത ബോധവും സോദനസന്നദ്ധതയുമുള്ള ഒരു സമുദായമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ വേണ്ടി രൂപീകൃതമായതാണ് അഖിലകേരള മുസ്ലിം ഐക്യസംഘം. 1925 ൽ കോഴിക്കോട്ടുവെച്ച് അതിന്റെ ഒരു സമ്മേളനം നടന്നു. ആ യോഗത്തിന്റെ സ്വാഗതസംഘാദ്ധ്യക്ഷനായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടത് തങ്ങളവർകളാണ്. അദ്ദേഹം വളരെക്കാലം കോഴിക്കോട്ടെ ചിത്തരോഗാസ്പത്രിയിലെ ഒരു ഓണററി വിസിറ്റർ ആയിരുന്നു.

സ്വതസ്സിദ്ധമായ സേവനമനോഭാവവും രാജ്യസ്നേഹവും അദ്ദേഹത്തിന് രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ താൽപര്യം ഉളവാക്കി. പൊതുനന്മക്കായി അദ്ദേഹം വളരെ യത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഫലമായി 1931 ൽ അന്നത്തെ ഗവൺമെണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് ഖാൻ ബഹദൂർ എന്ന ബഹുമതിബിരുദം നൽകി. 1934 ൽ അദ്ദേഹം ഹജ്ജിനു പോയി. അതിനും പുറമെ ഇറാക്ക് മുതലായ അറബിരാജ്യങ്ങളും അദ്ദേഹം സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1935 ലാണ് ഗവൺമെണ്ട് മലബാറിൽ പ്രൊവിൻഷ്യൻ ഹജ്ജ് കമ്മിറ്റി സ്ഥാപിച്ചത്. അതിന്റെ പ്രസിഡണ്ടായി നിയമിതനായതും അദ്ദേഹമാണ്. മലബാറിലെ മുസൽമാൻമാർ ബാങ്കളൂരിൽ 1936 ൽ മലബാർ മുസ്ലിം ജമായത്ത് എന്ന പേരിൽ സ്ഥാപിച്ച സംഘത്തിന്റെ പ്രഥമവാർഷികയോഗത്തിൽ ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചതു് അദ്ദേഹമായിരുന്നു. 1936 ലെ ഭരണപരിഷ്കാരത്തെത്തുടർന്നുണ്ടായ ഒന്നാമത്തെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ കോഴിക്കോട് കുറുമ്പ്രനാട് നിയോജകമണ്ഡലത്തിൽ നിന്നും മദിരാശി അസംബ്ലിയിലേക്ക് അദ്ദേഹം ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തോടെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. അസംബ്ലിയിൽ അംഗമായിരുന്ന കാലത്ത് മാപ്പിളമാരുടെ അവശതകൾ പരിഹരിക്കുന്നതിനും അവകാശങ്ങൾ അനുവദിച്ചുകിട്ടുന്നതിനും അദ്ദേഹം അത്യദ്ധ്വാനം ചെയ്തു.

1939 ൽ അദ്ദേഹത്തിനു് വാതരോഗം പിടിപെട്ടു. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം പൊതുപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്നും തീരെ വിരമിച്ചില്ല. 1940 ഏപ്രിൽ 29-ാംനു- കോഴിക്കോട്ടുവെച്ച് കൂടിയ മലബാർ ജില്ലാ മുസ്ലിം ലീഗ് കോൺഫ്രൻസിന്റെ സ്വീകരണസംഘാദ്ധ്യക്ഷനായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതു് അദ്ദേഹമാണ്. മുസ്ലിമിങ്ങൾക്ക് നവീനവിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്ന വിഷയത്തിലും അദ്ദേഹം അത്യന്തം ഉത്സുകനായിരുന്നു. പൊന്നാനി മൌനത്തുൽ ഇസ്ലാം സഭയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടത്തിവന്നിരുന്ന മദ്രസയെ ഒരു ഹൈസ്കൂളാക്കിയതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നയവും സാമർത്ഥ്യവും മൂലമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഥമപുത്രൻ സെയ്ദലവി ജിഫ്രിയെ സാധാരണ തങ്ങന്മാരുടെ സമ്പ്രദായത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസം നൽകി ഒരു ബി. എ. ബിരുദധാരിയാക്കി.

ഫറൂക്ക് കോളേജിന്റെ സ്ഥാപനത്തിൽ ആററക്കോയതങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ച പങ്ക് എത്രയും സ്തുത്യർഹമാണ്. അദ്ദേഹം കോളേജ് ഇടക്കിടെ സന്ദർശിക്കുകയും അതിനുവേണ്ടതായ ധനശേഖരാർത്ഥം കൊച്ചി, കോയമ്പത്തൂർ മുതലായ പല സ്ഥലങ്ങളിലും സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിലും ഉപരിയായിരുന്നു പ്രവർത്തകന്മാർക്ക് അദ്ദേഹം നൽകിവന്ന പ്രോത്സാഹനവും പ്രചോദനവും. കോളേജിന്റെ സ്ഥാപനം മുതൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണംവരെ തങ്ങളവർകളായിരുന്നു പ്രസ്തുത കലാലയത്തിന്റെ മാനേജിംഗ് കമ്മിററിയുടെ ഉപാദ്ധ്യക്ഷൻ.

കുറെക്കാലമായി അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചിരുന്ന വാതരോഗം പെട്ടെന്നു് വർദ്ധിക്കുകയും 1954 ജൂലായി 10-ാംനു- കാലത്ത് ഫറൂക്ക് കോളേജിനും മലബാറിലെ മുസ്ലിം സമുദായത്തിനും എന്നന്നേക്കും നികത്താനാവാത്ത ഒരു വലിയ നഷ്ടം വരുത്തിവെച്ച് അദ്ദേഹം ദിവംഗതനാവുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിന്നു് നിത്യശാന്തി നേർന്നുകൊള്ളുന്നു.

ഖാൻബഹദൂർ വി. കെ. ഉണ്ണിക്കമ്മു സാഹേബ്

മലബാറിലെ മാപ്പിളസമുദായത്തിനും ഫറൂക്ക് കോളേജിനു പ്രത്യേകിച്ചും, പൌരാവലിക്ക് പൊതുവേയും മറക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു ദിവസമാണ് 1954 നവമ്പർ 18-ാംനു. അന്നാണ് ഏതാണ്ട് അരശതാബ്ദത്തോളം കാലം നീണ്ടുനിന്ന അവിശ്രമമായ പരിശ്രമങ്ങളിലൂടെ, മലബാറിൻെറ വൈവസായികവും വിദ്യാഭ്യാസപരവും സാമൂഹ്യവുമായ രംഗങ്ങളിൽ ഫലപ്രദമായി പലതും പ്രവർത്തിക്കാൻ സാധിച്ച ഒരു സമുന്നതവ്യക്തി, ഖാൻബഹദൂർ വി. കെ. ഉണ്ണിക്കമ്മു സാഹെബ് അന്തരിച്ചത്. ഫറൂക്ക് കോളേജിൻെറ സ്ഥാപകാദ്ധ്യക്ഷനും കൂടിയായിരുന്ന ആ പുണ്യപുരുഷൻെറ ഒരു സംക്ഷിപ്തജീവചരിത്രം ഈ വാർഷികപ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ ചേർക്കുന്നത് തികച്ചും യുക്തമായിരിക്കുമല്ലൊ.

1885 ലാണ് ജനാബ് കല്ലടി മൊയ്തീൻകുട്ടി സാഹെബിൻെറ പുത്രനായി ജനാബ് ഉണ്ണിക്കമ്മു സാഹെബ് ജനിച്ചത്. സാമ്പത്തികമായി വലിയ കഴിവൊന്നുമുള്ളതായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിൻെറ പിതൃഗൃഹം. അന്നത്തെ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് മതവിദ്യാഭ്യാസമല്ലാതെ മററൊന്നും ഉണ്ണിക്കമ്മുസാഹെബിനു സിദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. പിന്നീട് സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു തന്നെയാണ് സാമ്പത്തികരംഗത്തെന്നപോലെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തും അദ്ദേഹം എണ്ണപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തിയായിത്തീർന്നത്.

ജനാബ് ഉണ്ണിക്കമ്മു സാഹെബിൻെറ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ബഹുമുഖങ്ങളായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. വ്യവസായരംഗം, വിദ്യാഭ്യാസരംഗം, സാമുദായികരംഗം, പൊതുകാര്യം എന്നിങ്ങനെ പല രംഗങ്ങളിലും അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചതായും അതുല്യങ്ങളായ നേട്ടങ്ങൾ ഓരോ രംഗത്തും സമാർജ്ജിച്ചതായും കാണാം. ചുരുങ്ങിയ തോതിലുള്ള ഒരു മരക്കച്ചവടക്കാരനായി ഒലവക്കോട്ട് ജീവിതം ആരംഭിച്ച കഥാപുരുഷൻ, വി. കെ. ഉണ്ണിക്കമ്മു സോമിൽസിൻെറ ഉടമസ്ഥനും മണ്ണാർക്കാട് റബ്ബർ എസ്റ്റേററ് ലിമിററഡിൻെറ മാനേജിംഗ് ഡയരക്ടരും കോഴിക്കോട്ടെ യുണൈറ്റഡ് പബ്ളിഷേഴ്സിൻെറ ഡയരക്ടർമാരിൽ ഒരാളും വലിയ ഒരു ജന്മിയും ആയിത്തീർന്നു. സ്ഥിര പരിശ്രമശീലനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിൻെറ വ്യവസായ രംഗത്തിലെ നേട്ടങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും സ്തുത്യർഹങ്ങളാണ്.

സാമുദായികരംഗത്ത് അദ്ദേഹം ഊർജ്ജിതമായും ആത്മാർത്ഥമായും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. മലബാർ ലഹളയുടെ അവസാനത്തിൽ സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും ശിക്ഷണനടപടികൾക്ക് വിധേയരായിരുന്ന സഹോദരന്മാരുടെ ദുരിതാശ്വാസനത്തിന്ന് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മാപ്പിള അമീലിയോറേഷൻ കമ്മിററിയുമായി ഉണ്ണിക്കമ്മു സാഹെബിന്നു അടുത്ത ബന്ധമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. 1924 ൽ ഉണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കത്തെ തുടർന്ന് രൂപമെടുത്ത ദുരിതനിവാരണപ്രവർത്തനങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ഊർജ്ജിതമായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. കേരളമുസ്ലീം മജ്ലീസ്, മലബാർ മുസ്ലീം ലീഗ് എന്നീ രാഷ്ട്രീയസംഘടനകളിൽ അതതുകാലത്ത് അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചുപോന്നു. 1936 ൽ ഖാൻബഹദൂർ ഉണ്ണിക്കമ്മു സാഹെബ് മദിരാശി അസ്സംബ്ളിയിലേക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ആ കാലമാവുമ്പോഴേക്കും ഒരു പൊതുപ്രവർത്തകൻ,

വിദ്യാഭ്യാസപ്രേമി എന്നീ നിലകളിൽ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങളെ മാനിച്ച് അന്നത്തെ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെണ്ട് ഉണ്ണിക്കമ്മു സാഹിബിന് ഖാൻബഹദൂർ എന്ന സ്ഥാനം നൽകി. പാലക്കാട്ട് മുൻസിപ്പാലിററിയിലെ ഒരംഗമെന്ന നിലയിലും 1942 മുതൽ 1947 വരെ മലബാർ ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡ് പ്രസിഡണ്ട് എന്ന നിലയിലും അദ്ദേഹം പ്രശംസാർഹമായ നിലയിൽ പലതും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തുള്ള കഥാപുരുഷന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വിജയക്കൊടിയാണ് ഫറൂക്ക് കോളേജ്. മലപ്പുറം മുസ്ലിം ഹൈസ്കൂൾ, മററു അനേകം കോളേജുകൾ എന്നിവയ്ക്കെല്ലാം അദ്ദേഹം ഉദാരമായ സംഭാവനകൾ നൽകിപ്പോന്നു. ഫറൂക്ക് കോളേജിന്റെ സ്ഥാപനത്തിന്നായി 10,000കയുടെ സംഭാവനയുമായി ആദ്യം മുന്നോട്ടുവന്ന അദ്ദേഹം പിന്നീട് അതിന്റെ പ്രസിഡണ്ടും സജീവ പ്രവർത്തകനുമായിത്തീർന്നു. പരേതനായ തന്റെ പിതാവിന്റെ സ്മാരകമായി സ്ഥാപിതമായ കല്ലടി ബ്ലോക്ക് കോളേജിലേക്കുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗണ്യമായ ഒരു സംഭാവനയാണ്. ശാരീരികമായ അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങളെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് പരേതൻ, കോളേജ് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളിൽ സജീവമായ ഒരു പങ്ക് വഹിച്ചുപോന്നു എന്നുള്ളത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനതൽപരതയ്ക്ക് മികച്ച ഒരുദാഹരണമാണ്.

ഉത്തമനായ ഒരു സമുദായസ്നേഹി, ഉദാരനായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപ്രേമി, സമർത്ഥനായ ഒരു വ്യവസായപ്രവർത്തകൻ, അസാധാരണ കഴിവുകളോടുകൂടിയ ഒരു പൊതുപ്രവർത്തകൻ എന്നീ നിലകളിലെല്ലാം ഖാൻബഹദൂർ ഉണ്ണിക്കമ്മു സാഹിബിന്റെ സ്ഥാനം അതുല്യമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരമംമൂലം സംഭവിച്ച നികത്താനാവാത്ത നഷ്ടത്തിൽ അഗാധമായി വ്യസനിക്കുന്നതോടൊപ്പം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിന് നിത്യശാന്തി നേരുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

KHAN BAHADUR V. K. UNNIKKAMMU SAHIB.

Muslim Rule in India.

A. V. Moideenkutty, Senior Intermediate.

IT is a fact that the history of a country is the opinion of the historians of that country. The history of a nation is a valuable wealth which the country can be proud of. Unfortunately it is not the case with India. Indian people did not take interest in recording events of their history. On the other hand, when the British came to India, they tried to record Indian history. Their intention was to remain in India as long as possible. They thought that it was one of the best ways to record Indian history in their favour. So they drew great men and great events in black letters. They divided Indian people into Muslims and Hindus and created among them hatred and jealousy, so that they would never live happily. They described Aurengazeb, Alengeer, Tippu and other great men as bigots. Even now, Indian students are taught this history. The result is that they hate the great men of India and admire Clive and Warren Hastings who were not friendly towards India and her people.

But fortunately, after the dawn of our independence the condition has changed. People want to know now what are true and what are false. So they understand the necessity of rewriting Indian history. A great historian, Prof. B. N. Sen remarks that it is necessary that Indian history should be rewritten, describing all the true and hearty things in their own way.

In 712 A. C. Mohamed-ibn-Kasim conquered Sind. It was a land-mark in Indian History. He was the inaugurator of a new era in India. The Muslim rule lasted for about one thousand years in India. The results of the rule were beyond description. The services of Muslim rulers to India were innumberable and varied.

The changes that Muslim rule brought in India were numerous. A scholar and a historian Sri M. N. Roy writes that the influence of Islam through the Muslim rule on Hindu religion was great. A new life was shown to Hindus. It is out of this influence that great religious reformers like Kabir, Tulasidas, Nanak and Chaithania were born. Sri Ram Sharma remarks in his "Mughal Government and Administration" that "the rule of Muslim Emperors was satisfactory. The subjects were quite happy. Their justice and laws were world famous."

It is truly remarked that there is a great share for Muslims in the building of Modern India. The name of 'Hindustan' itself is the contribution of Muslims. During the Muslim rule Hindus and Muslims were treated as brothers. They tried their best for the progress of India without considering religion or race.

Unfortunately almost all Muslim rulers were misunderstood. They were described as bigots. One of the causes of the hatred was that they were considered as foreigners. They came to India to attack and take away the property of India. But it is only a misunderstanding. Mohamed Gazni, Mohamed Ghori and Kuthabuddin Ibeck—were foreigners. Likewise some other rulers and among the Mughal kings, Baber and Humayun were foreigners. But when they came to India even they considered India as their motherland and served India. All the other Muslim rulers were pure Indians. They were born and brought up in India. It is necessary to remove such misunderstandings.

Another misunderstanding is that the Muslim rulers were propagandists of their religion. Their idea was to convert Hindus and others to Islam. But truth reveals that this is also the result of ignorance and lack of critical power. It is a fact that the Muslim rulers treated Hindus and Muslims alike. They worked for the progress and prosperity of Indian people without any distiuction. When they came to India they never failed to give Hindus complete freedom. They never interfered in their religious matters. Sri Ram Sharma writes:— "They (Muslim rulers) never claimed the right to define the religious belief of their people, Hindu or Muslim. Hindus and Muslims were favoured and punished alike"

Mughal Government and Administration.

Another great historian Prof. Ghoselea states that the Mughals never misused their power in any way. But they utilised all their power for the benefit of their subjects completely. They considered Hindus and Muslims alike and treated them all as brothers. They always cared for the happiness of their subjects.

Sir Jadunath Sarkhar, is a modern historian who took a great interest in the study about Muslim rulers and their administration. He has written a great number of volumes on Muslim rulers. He has tried to wipe out all the misunderstandings about them in these books. He remarks in one his books as follows:— "Under the Mughals Hindus as well as Muslims celebrated their religious ceremonies alike. There was no hindrance for them from the Emperors. But they were helped by the Government".

Another historian remarks that Hindus and Muslims mixed together in Mughal camps and public offices.

Alberuni, a traveller writes in his 'Kithalul Hind' that there was complete freedom for all religious ideas and ideals in the court of Mohamed

Gazni. The story of the plundering of the famous and rich 'Somnath temple' in Gujarath has now become a fable. It is now an open truth that Gazni had not even reached Gujarath.

Muslims and Hindus lived happily. The tomb of Nizamuddin Oulia at Delhi and that of Muinuddin Chisthi at Ajmir attracted Hindus and Muslims. All visited them and paid their homage.

Among Indian rulers, Shershah stands unique. It is very rare to see such able rulers in Indian history. Within five years he built up a firm and peaceful government in India. He dispensed justice without fear or favour. He would be remembered chiefly because of his revenue system. 'Aini Akbari' praises Shershah's achievements. It tells us that Shershah took a step in advance of existing practice by introducing measurement in the place of sharing the crops. All lands were measured and revenue was fixed. The right of the cultivator in the land was recognised. The land under cultivators was theirs. Akbar is said to have followed Shershah in this respect. Moreover Shershah is said to be a 'Nation builder'. Sri Ram Sharma remarks about Shershah that 'considering everything, it will have to be admitted that Shershah gave India a strong and just government'.

The brother-hood and friendship among Muslims and Hindus reached its highest point during the time of Akbar. Akbar is considered to be one of the greatest rulers of India. It is also said that Akbar liked Hindus more than Muslims. Due to this some Muslims revolted against him. It was he who made the first attempt to prohibit the horrible system 'Sathi'. He also married Rajput women and advised others to marry them. When non-Muslims wanted new places of worship as Muslims, he allowed them to build temples and churches at Agra, Lahore, Bombay and Thatta. There was a large number of Hindus in his court. Among 21 important officers in his court, 9 were Hindu like Raj Bir Bal, Bhaghaval Das etc. Rajah Todar Mal became Akbar's finance minister and the highest public servant. When he appointed twelve finance ministers in tweleve provinces in 1594, eight of them were Hindus.

Marrique says that during the reign of Shahjahan killing of animals, considered to be sacred by Hindus, was prohibited and those who violated the law were punished severely.

Aurangazeb Alamgir was another able Muslim ruler. But he was described a bigot as I have mentioned before. It is recorded in history that he destroyed Hindu temples and dismissed Hindu officers. But now it is known that there were causes for his doings. They can be justified.

Anyhow, he was a great ruler and statesman. A great Indian historian Dr. Eswara Prasad says that 'Aurangezeb was one of the greatest and ablest rulers in India'. He never took a single penny from the royal treasury for his own expenditure. He wrote the copies of Holy Quran and sold them and thus got money. He was a man of justice and he never forgave any one who dared to violate the law, whether Hindu or Muslim. Once he said:— "If I suffer a single regulation to be violated, all of them will be disregarded". Prof. Ghoselea remarks that 'in the case of justice and law Aurangazeb stands in the highest rank'. He appointed prominent and able Hindus in high positions. Sri P. C. Roy writes "Under Aurangazeb Hindus were rewarded with jagirs and magistrates' offices in large numbers. He appointed prominent Hindus as Governors and Governor Generals. He was gracious enough to appoint a Rajput Hindu as his representative in Afghanistan which was a Muslim majority state". Again, another great historian Sri Ram Sharma writes in his 'Mughal Government and Administration' as follows:— Aurangazeb was no worse than his contemporary rulers elsewhere in the world, if anything he was a little better..The burden of Jazya on the Hindus was no higher than the 'tithes' which the Roman Catholics in Ireland paid for the support of the Protestant church till 1867".

Tippu is another Muslim ruler who is misunderstood. It is a known fact that Tippu and the English were bitter enemies. He tried his best to root out the English form India. In this attempt he became a martyr. The English historians considered him also as a bigot. It is known that his Prime Minister was a Hindu Brahmin named Purnayya. 93 % of his subjects were Hindus. They lived happily without any trouble from the king. He gave Hindus complete freedom of worship. Some of his letters show that he even gave them money from the royal treasury to build temples.

The achievements of Muslim rulers and their services to India are remarkable and will be remembered gratefully for ever. Their achievements are world famous.

Mohamed Gazni established a college, a library and a museum in Gazni. Astronomers like Al-farabi, Asjadi, Farooki, Dakeeki and the author of 'Shahnah' Firdowsi were his courtiers. The court of Delhi sultans were the place of hope and relief to poets and scholars. Logicians like Syed, Poets like Ubaid, Badri, historians like Bari and Scholars like Moulana Issuddin, Moulana Nazimuddin and Alam adorned the courts of

Delhi sultans. The tower of Kutbuddin Ibeck still remains in Delhi commemorating the glory of Delhi sultans. Juma Masjid, which is a great success in the fields of art and architecture was built by Shmsuddin Althamish. Amir Kusru was a great scholar and a poet who lived at the time of Balben. His poems are famous even now. During the time of Mohamed Tughlak there were one thousand schools and seventeen hospitals for free service in Delhi only. One of the great India scholars Sufi Nizamuddin Oulia was his contemporary. All sciences and arts were taught in the colleges which he established in Delhi. During the reign of Feroz Tughlak there were four hundred small rivers and two hundred other sources of irrigation. Moreover there were a hundred bridges, five hundred hospitals and many other public buildings. It was he who put a tower clock for the first time in India.

But the achievements of Muslim rulers were greater during the reign of the Mughals. Sri Ram Sharma in his "Mughal government and Administration" writes as follows:— "The Mughal period saw great literary and educational activity............................If we include all classes of persons who received some sort of schooling in Mughal India, their percentage will not compare unfavourably with that of the literate persons in any part of the contemporary world."

Baber was a poet and he liked and helped poets. His 'Diary' itself is a contribution to literature. But the achievements are at their zeneth during the reigns of later emperors like Akbar, Shahjahan and Aurangazeb. Art, architecture, Sculpture, Literature, Music and drawing blossomed under the Mughals. Mughal art is a beautiful mixture of Persian and Indian arts.

The Fort at Fatefur and the tomb of Humayun are the greatest contributions of Akbar to art and architecture. But his time was more remarkable for literature and music. There were large numbers of poets and scholars in his darbar. Abdul Khadir Badauni translated 'Ramayana' and some parts of 'Mahabaratha' into Persian. Ibrahim Sir Hindi translated 'Mahabaratha' completely. 'Leelavathi' was translated by Qusaiyya, Upanishads', 'Yogavasishtha' and 'Harivamsha' were also translated. And manyother Perian classics were translated into Hindi. Narahari, Sur Das, Vithal Das, Kumbhal Das, Tulasi Das, Abdurahiman, Mirabai, Matiram Bihari, Rakshan, Keshav, Senapathi were poets and muscians and Bushan, Kulpathi, Lal and Man were historians of his time. Another grand achievement of Akbar was his revenue system. In this respect Shershah was his guide. Before him there was no fixed revenue system. It is

said that the cultivator was better off under Akbar than the tenant of to-day. He paid only one third ($\frac{1}{3}$) of the gross produce. The right of the land was with the cultivator. Arrangements were taken to guard against damage during warfare or in other adverse circumstances.

The peace and prosperity of Mughal India reached their zenith during the reign of Shahjahan. Europeans were struck with wonder by the wealth of Mughal India during his time. It was one of the causes which tempted the English to come and remain in India. Taj Mahal, Red fort and Peacock throne remain as the greatest contributions of Shahjahan to art and sculpture. Moreover he also took care in collecting books also. It was recorded that in 1642 there were 24000 rare and great books in his library.

Aurangazeb also followed the same way. The mosques built at his time witness it. He was also very careful about the education of his subjects. Hamilton says that in his (Aurangazeb's) time there were four hundred schools in Sind alone. Max Muller writes that when the English came to India there were eight thousand schools in India. Later, it was Mohamed Shah who established 'Jamdar Mandir' observatory.

About Mughal art and architecture a great historian writes as follows:—

"Architecture during Mughal period blossomed forth-with massive forts, grand tombs, superb mosques and magnificient temples. Forts of Akbar and Shahjahan, tombs built by Jahangir and Shahjahan, and Aurengazeb's mosques are among the superb examples of Mughal architecture. Akbar's tomb at Srikandrea, Taj Mahal at Agra sacred to the memory of Mumtaz Mahal, the Pearl Mosque and Humayun's tomb at Delhi testify equally to the taste and judgement of their promoters and to the skill of their executors".

The Muslim rule in India was unique in Indian history. Their services to India especially those of Mughal emperors will ever remain fresh in Indian history. The following words of Ghoselea are worth quoting "if Muslim rule had remained, the Hindu-Muslim problem would never have arisen" in India.

Need for A New Historical Out-look.

T. V. Kunhiramu Kurup, Junior B. A.

CHRONOLOGIES of royal dynasties, affairs of kings and princes etc. are being taught in the form of History. No doubt, chronologies and dates as also some important wars fought and other things form a part of real history. But it forms only a part, a part which is less important when compared to the real body of history. Little importance is given in the teaching of history to the development of society from very primitive stage to the present day. It is yet an unsolved question, as to whether primeval man can be differentiated from the four-footed animal, because the tool-making social man, fought wild nature, survived and spread over the world.

The history of India as we study it to-day was mainly written by western scholars and historians. They have given us a false and distorted form of our history. This history was used by the English rulers of India to demoralise the rising freedom movement and to create an impression in the leaders of the people that compared to world history, its antiquity and its achievements, India and its people were nowhere and that a knowledge of Indian history led to the conclusion that this country and its people were historically destined to be always conquered and ruled by foreign invaders. Geography, climate and culture inevitably doomed us to this fate.

On the other hand in order to disprove the above theory Indian historians want to show that India's history really begins almost with the early history of man, and that even before several thousand years ago India produced the best of everything that man could or will ever make again. They are very particular on this point of our antiquity and the glorious past ages of our civilization. They have developed a craze to prove that not only were we an ancient race but also everything that the civilized world now possesses in Science, philosophy, Politics etc. was known to our ancestors.

This kind of writing of history had its use, no doubt, in our struggle against the British power. It gave the Indian nationalist a certain morale. But it also gave him a false sense of values regarding the past. It made him venerate everything that was past, but had ceased to be of use in the present age or had become a positive hindrance.

Students of history to-day will be amused to read the millions of words spent in arguing, for example, whether the death of Afzal Khan at the hands of Shivaji was moral or not, whether it was ordinary 'murder', 'assassination' or a permissible killing in battle. Many volumes have been written with the motive of refuting the assertions of the British ruling class that India was unfit for parliamentary democratic institutions by showing that ancient India had republics and self-governing democracies. The English people claimed to be the inheritors of the civilizations of ancient Greece and Rome. They claimed for them the first place in ancient civilization and assigned only secondary importance to Egypt and Palestine. They denied that "Mahabarat" had any meaning or reality, and that the 'Vedas' of the Hindus were historical records. They denied that our history could go beyond that of the Greeks, since Alexander conquered some parts of India.

Our historians were a little perplexed at this state of affairs. They began to collect ancient copper-plates, gold coins, stone-engravings and Asoka pillars to unravel the past. But the digging out of a real town, that of Mohanjodaro in Sind led even our European masters to say that India's civilization could be traced to 3000 B. C.! We were not less ancient than the Greeks, Romans or Egyptians! So we are an old country, with a long memory and we can live, fight, survive and go ahead.

The history of the growth of our historical literature is a long one. The sacrifices of our intellectuals to build a consistant story of our historical past were innumerable.

But history for them was not merely a discovery of cold facts or truths which had not been found before, or if found, used wrongly. It was not a dis-interested discovery of facts. The facts were like the marshalling of an army for defence in war. Truths they were, no doubt, but laid out in a way to fight with the enemy.

The writing of history. then, with our scholars in the late nineteenth and early twentieth centuries, was an idealogical weapon employed in the battle of Indian nationalism against the imperialist power. But such a view of history led to nowhere except to a creation of morale and confidence in our fight against the foreign invader. But now India is an independent country and as such we have to change our historical outlook and have to build up our own real history.

പുരോഗമനസാഹിത്യം

പി. മുഹമ്മദുകുട്ടി, സീനിയർ ബി. എ.

മാനവലോകത്തിന്റെ ആവിർഭാവം മുതല്ക്കുതന്നെ കലാവാസനയും ഉൽഭൂതമായിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യന്ന് മാനസികമായ വികാസം സംസിദ്ധമാകുന്നത് വിവിധകലാമൂല്യങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തോടുകൂടിയാണ്. കലാപരമായ പുരോഗതിക്കനുസൃതമായി മനുഷ്യരിൽ സംസ്കാരവും പരിഷ്കാരവും വളർന്നുവന്നു. ഇതിന്ന് ഗണ്യമായ സഹായമുണ്ടായത് കലയിൽ അഗ്രിമസ്ഥാനമലങ്കരിക്കുന്ന സാഹിത്യശാഖയുടെ പരിപോഷണത്താലാണ്. സാഹിത്യം മനുഷ്യന്റെ സാംസ്കാരികവും സദാചാരപരവും ചിന്താപരവുമായ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ മഹത്തായ, പുരോഗമനോന്മുഖമായ, പരിവർത്തനമാണ് വരുത്തിയിട്ടുള്ളത്. സാമൂഹ്യമായ പശ്ചാത്തലത്തിലും സാമുദായികമായ ചുററുപാടിലും സാഹിത്യം ചെലുത്തിയിട്ടുള്ള സ്വാധീനം അളവററതാണ്. അസമത്വത്തേയും അനീതിയേയും ചെറുത്തടക്കാൻ അതൊരു പൊൻപിടിയിട്ട പടവാളായി പരിലസിക്കുകയാണ്.

കാലത്തിന്നനുകൂലമായി സാഹിത്യവും വിവിധദശകളിൽ നാനാവിധപരിവർത്തനങ്ങൾക്കും രൂപഭേദങ്ങൾക്കും വിധേയമായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പണ്ട് ജനത ഇന്നത്തെ ബോംബ് യുഗങ്ങളിലേക്കൊന്നും ഉയർന്നിട്ടില്ലാതിരുന്ന കാലത്ത്, രാജാക്കന്മാരുടെ ഏകച്ഛത്രാധിപത്യം ഭരണത്തിലെ പാവനപരിഷകളായി ചടഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ അന്നത്തെ അഭിരുചിക്കും, ആസക്തിക്കും, പരിതസ്ഥിതിക്കുമനുസൃതമായാണ് മിക്ക സാഹിത്യപ്രവർത്തനവും രൂപം കൊണ്ടത്. അവയിൽ മിക്കതും രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രാഭവവും പൊങ്ങച്ചവും കൊട്ടിഘോഷിക്കാനേ പര്യാപ്തമായിരുന്നുള്ളതാനും. സാധാരണ ജനതയുടെ, അവശതകളനുഭവിച്ചിരുന്ന അനേകകോടികളുടെ യഥാർത്ഥചിത്രം പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ അന്ന് സാഹിത്യം സാമാന്യമായേ ഉപകരിച്ചിരുന്നുള്ളു. മാത്രമല്ല കവിതകളും കാവ്യങ്ങളും ഭാവനാസമ്പന്നരായിരുന്ന കവികളുടെ പ്രകൃതിസൌന്ദര്യം കാണുമ്പോൾ കതിരെടുക്കുന്ന വികാരങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കാനേ ഒട്ടേറെ പ്രയോജകീഭവിച്ചിരുന്നുള്ളു. വിരളമായെങ്കിലും ജനങ്ങളുടെ ജീവിതരീതിയും ജനങ്ങളിലുള്ള ദോഷകുററങ്ങളും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനും സാഹിത്യം ഉപകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും മിക്ക പഴയകൃതികളും ഇന്നത്തെ നവീനശാസ്ത്രീയയുഗത്തിൽ, ജനതയുടേതായ ലോകത്തിൽ, പഴഞ്ചൻ സാഹിത്യത്തിന്റെ കുഴിച്ചുമൂടപ്പെടേണ്ട സ്വത്തായിട്ടേ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നുള്ളു.

ഇന്ന് സാഹിത്യം വിവിധശാഖകളായി ജനതയെ സേവിക്കുകയാണ് അഥവാ സാഹിത്യകാരന്മാർ നാനാപ്രകാരേണ സേവനോത്സുകരായിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ പ്രത്യക്ഷമല്ലാത്ത, പരോക്ഷമായ, സൌന്ദര്യവും മോഹനതയും തേടിപ്പിടിച്ച് അവയെ സാഹിത്യകാരന്റെ ഭാവനയിൽ മാത്രം നിലകൊള്ളുന്ന ഏതാനും വസ്തുക്കളോടുപമിച്ചും ഉദാഹരിച്ചും ജനങ്ങൾക്ക് വിവരിച്ചുകൊടുക്കുന്ന പാഴ്‌വേലകളിൽ മുമ്പെന്നപോലെ ഇന്ന് അധികം കവികളും വ്യാപൃതരായിട്ടില്ല. മനുഷ്യൻ ഇന്ന് പുരോഗമനോന്മുഖനാണ്. പണ്ടത്തെ പൊട്ടക്കുഴിയിൽ തന്നെ കാലാനുകാലം കാലൂന്നിനില്ക്കാൻ മനുഷ്യൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. അവൻ കൂടുതൽ സത്യവും, സന്മാർഗ്ഗവും, നീതിയും, ജീവിതസന്ധാരണമാർഗ്ഗവും ആരാഞ്ഞു മുന്നേറുകയാണ്. മനുഷ്യന്റെ ഈ പുരോഗതിയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിൽ സാഹിത്യത്തിനുള്ള മഹത്തായ കഴിവിനെപ്പററി സാഹിത്യപ്രണയികൾക്ക് മതിയായ ബോധമുണ്ടായി. അതിനാൽ സാഹിത്യവേദിയിലും പുരോഗമനം കണ്ടെത്താനും, പഴയതിനെ നവീകരിച്ച് പുതുജീവനും ചൈതന്യവും കൊടുത്ത് പോഷിപ്പിക്കാനും, സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങളെ വിജയപൂർവ്വം നേരിട്ട് അവർക്ക് ഗുണപ്രദമായ രീതിയിൽ സാഹിത്യത്തെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താനും ഭൂരിപക്ഷം സാഹിത്യകാരന്മാരും ഒരുങ്ങി. അതിന്റെ ഫലമായി പുരോഗമനസാഹിത്യം ഉടലെടുത്തു.

കല കലയ്ക്കുവേണ്ടിയോ ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിയോ എന്ന പ്രശ്നം മുന്നേറിവന്നപ്പോൾ ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിത്തന്നെയെന്ന് സിംഹഭാഗവും സമർത്ഥിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങിനെ ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി സാഹിത്യം അരങ്ങേറിയിരിക്കുന്നു. പുരോഗമനവാദികളായ സാഹിത്യകാരന്മാർ, പ്രകൃതിസൌന്ദര്യവും, മലകളുടേയും ആറുകളുടേയും രമണീയതയും മാത്രം സാഹിത്യവിഷയമാക്കാതെ, സാധാരണ ജനതയുടെ നീറുന്ന ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളേയും പൊരിയുന്ന അനുഭവങ്ങളേയും സാഹിത്യത്തിലൂടെ പൊക്കിക്കാണിച്ചു. സാഹിത്യം അവർക്ക് കഷ്ടപ്പെടുന്ന പാവലക്ഷങ്ങളുടെ തുണയ്ക്കായുള്ള പടവാളായി. സാഹിത്യത്തിന്റെ പഴയ നിയമസംഹിതയുടെ നിരകൾ ഭേദിച്ച് സാഹിത്യസേനാനികൾ പുറത്തുവന്നു. ഏതേതു വൃത്തം സ്വീകരിക്കണം, എന്തെല്ലാം ലക്ഷണങ്ങളൊത്തിരിക്കണം എന്നുള്ള നിബന്ധനകളിൽനിന്നും, പ്രാസം ഏതുവിധം അന്വയിച്ചിരിക്കണം തുടങ്ങിയുള്ള അതിർത്തിവരമ്പുകളിൽനിന്നും, ഒട്ടേറെ പതറിക്കടഞ്ഞ് സുഗമമായ പന്ഥാവിലൂടെ തെളിവും മികവുമുററ ലക്ഷ്യത്തോടെ ആദർശശുദ്ധിയോടെ പുരോഗമനസാഹിത്യം അതിന്റെ പ്രവർത്തനം കൈക്കൊണ്ടു.

അങ്ങിനെ, പഴയതെല്ലാം തള്ളപ്പെടേണ്ടതാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ടല്ല, പുതിയ കാലത്തിനൊത്ത് ഒരു പരിഷ്കരണവും നവീകരണവും സാഹിത്യത്തിൽ അത്യാവശ്യമാണെന്നു കണ്ടാണ് പുരോഗമനപ്രസ്ഥാനം സാഹിത്യത്തിൽ കടന്നുകൂടിയത്. മികച്ച കവികളും തികഞ്ഞ സാഹിത്യകാരന്മാരുമാണ് പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രണേതാക്കൾ. പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി സാഹിത്യസേവനത്തിന്റെ രീതിയും തരവുംതന്നെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടു. ഒരുപിടി പണ്ഡിതവര്യർക്ക് രസിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം ഉരുക്കിവാർത്ത കടുത്ത വാക്യങ്ങളിൽ ഹിമാലയൻ കൃതികൾ, സാധാരണക്കാർക്ക് മനസ്സിലാകാതെയും, ഉപകാരപ്പെടാതെയും, രചിച്ചുവിടുന്നതിനു പകരം ജനങ്ങളുടെ ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് അവർക്ക് മനസ്സിലാകുന്ന രീതിയിൽ ലാഘവത്തോടെ കൃതികൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്മാർ ബദ്ധശ്രദ്ധരായി.

യാഥാസ്ഥിതികന്മാരായ പഴഞ്ചൻ സാഹിത്യകാരന്മാർക്ക് പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രയാണം അത്രയ്ക്ക് രുചിച്ചില്ല. പലരും ശകാരശരങ്ങൾ തൊടുത്തുവിട്ടു. വിമർശനങ്ങൾ അഴിച്ചയച്ചു. പക്ഷെ സാധാരണ മനുഷ്യജീവിതത്തെ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നതും അതിനു നേരായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുമായ ഒരു കലാമൂല്യമുണ്ടോ അത്രവേഗം കെട്ടടങ്ങുന്നു. അതു കൂടുതൽ കൂടുതൽ ജീവത്തായി ഉണർന്നുവന്നു. ഇന്നു സാഹിത്യത്തിന്റെ വിവിധങ്ങളായ ശാഖകളിലും അതിന്റെ സ്വാധീനം വിജയപ്രദമായി ഫലിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇന്ന് പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്മാർ ധാരാളമുണ്ട്. അവരെല്ലാം ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി തങ്ങളുടെ കഴിവിന്നനുയോജ്യമായി സാഹിത്യപ്പോർക്കളത്തിൽ അടരാടുകയാണ്. സാമൂഹ്യവും, സാമുദായികവും, സാമ്പത്തികവും, സാംസ്കാരികവും, രാഷ്ട്രീയവുമായ പശ്ചാത്തലങ്ങൾ ഒരുപോലെ സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രവർത്തനസങ്കേതങ്ങളാണ്. അവിടങ്ങളിലെല്ലാം പുരോഗമനസാഹിത്യം മാനുഷികമൂല്യങ്ങൾക്കായി പ്രവർത്തിച്ചുപോരുന്നു. അങ്ങിനെ സാഹിത്യം ഒരു പുതിയ പ്രവർത്തനരംഗത്തിലൂടെ വിജയപൂർവ്വം പ്രയാണം ചെയ്യുകയാണ്. പുരോഗതിയുടെ പന്ഥാവിലൂടെ ചരിക്കുന്ന ജനതയിലെങ്ങും പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വാധീനത വിളങ്ങിക്കാണാം. സാഹിത്യത്തിന്റെ മറെറല്ലാ ഘട്ടങ്ങളേയും ഭേദിച്ച് പുരോഗമനസാഹിത്യം ഊർജ്ജസ്വലതയോടെ പടിപടിയായി മുന്നേറുകയാണ്. സാഹിത്യക്കലവറയിലേക്ക് അമൂല്യങ്ങളായ നിധികൾ പുരോഗമനസാഹിത്യവേദിയിൽനിന്ന് ഒട്ടനവധി ഇനിയും പ്രതീക്ഷിക്കാം.

Remarks of Dr. Zakir Husain, M. P., Vice-Chancellor, University of Aligarh.

I had the pleasure of visiting the Farook College with my friend Col. B. H. ZAIDI and was shown round by the Principal. The College was closed for the vacation. So we could not meet the students. But from what we saw of the buildings and the equipment and from our discussions with the Principal we got the unmistakable feeling that an institution is growing here which may well prove to be of great significance for the future of Malabar. What has already been achieved is creditable, but much remains to be done and we trust it will be done. As a residential institution the college will, we hope, be able to avoid the one-sided intellectualism of most of our educational institutions and help effectively in the building up the character of its students, and will show them the way to dedicate this sound character into the service of the highest values. A true educational institution should not be satisfied with less.

Sd. Col. B. H. Zaidi,
30th May 1955.

Sd. Dr. Zakir Husain,
30th May 1955.

സാഹിത്യകാരന്റെ കടമ

എൻ. പത്മനാഭൻനായർ, Class II.

സാഹിത്യം അഥവാ കല, അതിന്ന് ഉചിതമായ നിർവ്വചനം കൊടുപ്പാൻ പാശ്ചാത്യരും പൌരസ്ത്യരുമായ പല മഹാന്മാരും പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. "സഹിതയോർഭാവഃ സാഹിത്യ" മെന്നും, "വാക്യം രസാത്മകംകാവ്യം" എന്നും സംസ്കൃതസാഹിത്യകാരന്മാരും, "Art is the unselfish form of mind" എന്നു ഷെല്ലിയും, "Art is the criticism of life" എന്നു മാത്യൂ ആർണോൾഡും Art is the human pleasure of mind". എന്നു വിവേകാനന്ദനും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. "ഭാവനോപസ്കൃതമായ വിചാരം തദനുരൂപമായ ഭാഷയിലൂടെ പകർന്നുവരുമ്പോഴാണ് സാഹിത്യമുണ്ടാവു"ന്നതു്. മാന്തളിരും മലർക്കുലയും മകരന്ദവും നിറഞ്ഞ മലയാളഭാഷാമലർവാടിയിൽനിന്നു ഒരു ഗാനകോകിലം ഇങ്ങിനെ പാടി. "കൃതികൾ മനുഷ്യ കഥാനുഗായികൾ". അതു "സ്നേഹഗായക"നായ ആശാനല്ലാതെ മററാരുമായിരുന്നില്ല. ഇതേ ആശയംതന്നേയാണ് Art is the criticism of life" എന്ന നിർവ്വചനംകൊണ്ടു മാത്യൂ ആർണോൾഡ് ഉദ്ദേശിച്ചതായി തോന്നുന്നതു്. അപ്പോൾ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമാണ് സാഹിത്യമെന്നു പ്രസ്പഷ്ടമാവുന്നു. അതുകൊണ്ട് സമുദായത്തിൽനിന്നു വേറിട്ടുനില്ക്കുന്ന സാഹിത്യം യഥാർത്ഥ സാഹിത്യമല്ല എന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

സാഹിത്യവും കലയും ഒരു കാലം ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമായിരുന്നില്ല. അഥവാ അക്കാലത്തു എല്ലാവരും മനുഷ്യരായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അംബരചുംബികളായ മണിമേടയിൽ കാമിനികളുമൊത്തു ആനന്ദത്തിലാറാടി ജീവിക്കുന്ന അംഗുലീപരിമിതരായ ചിലരുടെ കഥയായിരുന്നു അന്നു സാഹിത്യം. എന്നാൽ ഇന്നു കലാകാമിനി സമുദായത്തിന്റെ കാമിനിയാണ്. നിർമ്മലമായ നീലാകാശത്തിലെ വെൺമുകിലിനേയും പാലൊളിതൂകി പരിലസിക്കുന്ന പനിമതിയേയും, വർണ്ണശബളങ്ങളായ പ്രഭാതപ്രദോഷങ്ങളേയും പുളകോദ്ഗമകരമാംവിധം ചിത്രീകരിച്ചാൽ അന്നു ഉത്തമ കലയായിരുന്നു. രാജാവിന്റെ കീർത്തികന്ദളത്തെക്കുറിച്ചും രാജ്ഞിയുടെ സൌന്ദര്യത്തെപ്പററിയും പാടി അന്നദാതാവായ പൊന്നുതിരുമേനിയെ പ്രസാദിപ്പിച്ചു പട്ടും വളയും വാങ്ങിയാൽ അന്ന് ഉത്തമ കലാകാരനായി; സാഹിത്യകാരനായി. അന്നു കലാകാമിനി ചില സ്ഥാപിതതാല്പര്യക്കാരുടെ വെപ്പാട്ടിയായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി അതിൽനിന്നു തുലോം വ്യത്യസ്തമാണ്. ആ സ്ഥാപിതതാല്പര്യക്കാരുടെ ബാലിശമായ മുദ്രാവാക്യമാണ്: "കല കലക്ക്‌വേണ്ടി" (Art for arts sake) എന്നുള്ളതു്. ഇന്നു സാഹിത്യം—കല—സമുദായത്തിന്റെ പൊതുസ്വത്താണ്. അതുകൊണ്ടാണ് "കല ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി"യാണെന്ന മുദ്രാവാക്യം ജനഹൃദയങ്ങളിൽനിന്നു ഇരമ്പിക്കേൾക്കുന്നതു്.

"സാഹിത്യകാരൻ മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ ഇഞ്ചിനിയറാണെന്നു" സ്റ്റാലിൻ ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി. ഇതിൽനിന്നു കലക്കും സാഹിത്യത്തിന്നും ജീവിതവുമായി അനുപേക്ഷണീയമായ ബന്ധമുണ്ടെന്നു തെളിയുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, ബുദ്ധിജീവിയായ മനുഷ്യൻ—ക്രാന്തദർശിയായ സാഹിത്യകാരൻ—ഒരു സമുദായ പരിഷ്ക്കർത്താവുകൂടിയാണെന്ന് നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. ഒരു യഥാർത്ഥ സാഹിത്യകാരൻ ഭാവനയുടെ കടിഞ്ഞാൺ പിടിച്ചുകൊണ്ടു സമുദായരഥത്തെ പുരോഗതിയുടെ രാജപാതയിലേക്കു നയിക്കണം. സമുദായത്തിൽ അനുദിനമുണ്ടാവുന്ന കൊള്ളരുതായ്മകളെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി

അപഥത്തിലൂടെ ചരിക്കുന്ന മനുഷ്യാത്മാവിനു സൽപഥത്തിന്റെ പൂമാനിയിലേക്ക് മാർഗ്ഗം തെളിയിച്ച് കൊടുക്കേണ്ടതു ഓരോ സാഹിത്യകാരന്റേയും കർത്തവ്യമത്രെ! അതിനു ഉപോൽബലകമായിരിക്കണം ആയാളുടെ സാഹിത്യനിർമ്മിതി.

തൂലികക്ക് വാളിനേക്കാൾ ശക്തിയുണ്ട്. ഈ തത്വത്തിന് വാൾട്ടയർ, റൂസ്സോ, ഗോർക്കി എന്നിവർ ചരിത്രത്തിന്റെ ദൃക്സാക്ഷികളാണ്. അതിനാൽ സാഹിത്യകാരനു മററാരേയുംകാൾ സമുദായത്തിൽ സ്വാധീനത ചെലുത്താൻ കഴിയും. അങ്ങനെയിരിക്കെ സാഹിത്യകാരൻ തന്റെ തൂലിക ചലിപ്പിക്കേണ്ടതു സൂക്ഷ്മതയോടും സത്യനിഷ്ഠയോടും കൂടിയായിരിക്കണം. സത്യസന്ധതയും, ആത്മാർത്ഥതയും, ധർമ്മബോധവും സാഹിത്യകാരന്റെ അനുപേക്ഷണീയങ്ങളായ വ്യക്തിഗുണങ്ങളാണ്. ഉൽകൃഷ്ടനായ ഒരു സാഹിത്യകാരനിൽനിന്നു മാത്രമേ ഉത്തമകല പ്രതീക്ഷിച്ചുകൂടൂ. ആത്മീകമായ സംസ്കാരസമ്പന്നനല്ലാത്ത ഒരു സാഹിത്യകാരൻ സമുദായത്തിനു ശാപക്കുഴിയാണ്!

അപൂർണ്ണതയിൽനിന്നു പൂർണ്ണതയിലേക്കുള്ള മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ വിജയയാത്രയാണ് ഉത്തമകലയിലെ ചിന്താഗതിയെന്നു ടോൾസ്റ്റോയി അനുശാസിക്കുന്നു. അപ്പോൾ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ ക്രിയാത്മകമായ പ്രതിഫലനമാണ് ഉത്തമസാഹിത്യം, കല എന്നിവയൊക്കെ. ഇതിൽനിന്നു നമുക്കു ഒന്നു മനസ്സിലാക്കാം. സാമൂഹ്യവും ധാർമ്മികവും മനുഷ്യസ്പർശവുമായ ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളായിരിക്കണം കലയിലെ ഉള്ളടക്കമെന്നു.

സാഹിത്യം-കല-ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ ചിത്രീകരണവും പ്രകാശവുമായിരിക്കണമെന്ന അഭിപ്രായത്തെ എതിർക്കുന്നവരില്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ പേരിൽ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന അഭ്യാസങ്ങളല്ല. ഈ അഭ്യാസങ്ങൾ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തെയും സൗന്ദര്യബോധത്തെയും അധികമായി അലങ്കോലപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്നിടയിൽ പ്രാചീനസാഹിത്യകാരന്മാരും ജീവൽപ്രശ്നവുമായുള്ള ബന്ധം പരിചിന്തനാർഹമാണ്.

പ്രാചീനസാഹിത്യകാരന്മാർ അവരുടെ ആത്മസംതൃപ്തിക്കുവേണ്ടി മാത്രമാണ് സാഹിത്യവ്യാപാരം ചെയ്തിരുന്നത്. അവർക്ക് സമുദായത്തോടോ, ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളോടോ യാതൊരു ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കേവലം ഇന്ദ്രിയപരമായ ആനന്ദത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ് സാഹിത്യനിർമ്മിതി ചെയ്തിരുന്നത്. ആനന്ദത്തിനുവേണ്ടി എന്തും എഴുതിക്കൂട്ടുന്നതിൽ അവർക്ക് യാതൊരു മടിയുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. "രസരാജൻ ശൃംഗാര"മെന്നാണവരുടെ വാദം. ശൃംഗാരമില്ലാത്ത സാഹിത്യം ചുക്കില്ലാത്ത കഷായംപോലെ ആയിരുന്നു. പച്ചശൃംഗാരം അഥവാ ആഭാസശൃംഗാരം അവർ സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും കുത്തിച്ചെലുത്തി. ഇവരിൽതന്നെ വേറൊരു വിഭാഗക്കാരുണ്ട്. ജീവിതത്തെ അവർ മദിരയിലും മദിരാക്ഷിയിലും മാത്രം ദർശിച്ചു. ഇവരിൽ അഗ്രഗണ്യൻ ഉമർഖയ്യാമായിരുന്നു. ഖയ്യാമിന്റെ റുബായത്തിൽ പറയുന്നതു നോക്കുക. "പാകംവന്ന മുന്തിരിപ്പഴംപോലെ ഇടതൂർന്ന നിമിഷങ്ങൾ! വരൂ; സഖി, വരൂ!! നാളേക്ക് പിഞ്ഞിത്തടിഞ്ഞു പോകുന്ന ജീവിതത്തിന്റെ ഉന്മാദകാരിയായ രസം ആവോളം നുകരൂ! നാളെ—നാളെയോ? ജീവിതസമൃദ്ധികൊണ്ടും വികാരപൂർത്തികൊണ്ടും വീർപ്പുമുട്ടുവാൻ കഴിയുന്ന ദ്രാക്ഷാഫലമായിരിക്കെ വിചാരാതിരിക്കേണ്ട മൂകതയെ ധ്യാനിച്ചു സമയം കളയുകയോ? മാദകമായ അതിന്റെ ചാറിൽ എല്ലാ നെടുവീർപ്പുകളും എല്ലാ വിഷാദങ്ങളേയും എല്ലാ ദുഃഖങ്ങളെയും അലിഞ്ഞുപോകട്ടെ." ഇത് കവികളുടെ സങ്കല്പസ്വർഗ്ഗങ്ങൾക്ക് ഉത്തമ നിദർശനമാണ്. ഈ കവി കല്പനക്ക് ഇസ്ലാമിലെ സ്വർഗ്ഗസങ്കല്പത്തിനോട് കടപ്പാടുണ്ടെന്നു അനുമാനിക്കാമെങ്കിലും പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ! വിശുദ്ധ ഖുറാനിൽ പറയുന്ന സ്വർഗ്ഗീയാനന്ദമയമായ ആ ഉദ്ദേശ്യപ്പൂർത്തികളുള്ളതാണ്. ഉപവനങ്ങളും മുന്തിരിത്തോപ്പുകളും, നിറഞ്ഞുവിടരുന്ന മാറിടങ്ങളോടുകൂടിയ പെൺകിടാ

ങ്ങളും, നുരഞ്ഞുപൊങ്ങുന്ന പാനപാത്രവുംകൊണ്ടു ആസ്വാദ്യതമമായ ആ ലോകം! അവിടെ തെറ്റും നുണയുമില്ല; അല്ലാഹുവിൻെറ തികവൊത്ത പാരിതോഷികമാണതു. (ഖു. ആ. അധ്യായം–78)

ഭവഭൂതിയും, കാളിദാസനും ഇതിൽനിന്നും ഒട്ടും പിന്നിലായിരുന്നില്ല. കാളിദാസൻ അളകാപുരിയെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

മിന്നുംപൊന്നോടയിന്ദ്രായുധനിറമിഴലിച്ചെത്തുയോ പൂക്കളായി
ച്ചിന്നുമ്പോഴും ചന്ദ്രകാന്തത്തറകളിൽ മദിരാപാങ്ഗിമാരോട്ടുകൂടി,
എന്നും സേവിപ്പൂ കല്പദ്രുമമധു മദനോദ്ദീപകം കാമുകന്മാർ
നിന്നുദ്ഘോഷംകണക്കമ്മുരജ രവമണഞ്ഞീടവേ സ്നിഗ്ദ്ധമന്ദ്രം.''

അളകയിൽ പൊന്നിൻരേണുക്കാംമിന്നും മണലും, അമരരും കണ്ടുമോഹിക്കുന്ന തൈപ്പെൺ കൊടികളും, രമ്യഹർമ്മ്യങ്ങളും നിറയെ, മതിയാവോളം ഉണ്ടെന്നും, അഭിസരണവും മദ്യസേവയും സന്മാർഗ്ഗവിരുദ്ധമല്ലെന്നുംകൂടി പറവാൻ കാളിദാസൻ മടിക്കുന്നില്ല. വിരാഗിയായ ഭർത്തൃഹരികൂടി ഇത്ഥം പറയുന്നു.

"മാലതീ ശിരസി ജൃംഭണം മുഖേ
ചന്ദനം വപുഷി കുങ്കുമാവിലം
വക്ഷസി പ്രിയതമാ മദാലസാ
സ്വർഗ്ഗ ഏഷ പരിശിഷ്ട ആഗമഃ

മുടിയിൽ മാലതികുസുമവും മുഖത്തു മദനവിലാസവും ഉടലിൽ കുങ്കുമമിശ്രിതമായ ചന്ദനക്കൂട്ടും മാറത്തട്ടിൽ മദമന്ഥരയായ പ്രിയതമയും, ഇതാണ് ഭർത്തൃഹരിയുടെ സ്വർഗ്ഗം. ഇതൊക്കെ കാണിക്കുന്നതു സമുദായത്തിലെ ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ഒളിച്ചോട്ടവും, ജീവിതത്തിലെ യഥാർത്ഥസത്യവും സൌന്ദര്യവും കാണാനുള്ള കഴിവുകേടും അല്ലാതെ മറ്റെന്താണ്?

നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ അന്ധമായ കാടുകയറ്റത്തെപ്പറ്റിയാണല്ലോ പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നതു്. പ്രേമത്തിൻെറ മധുരമായ നാമം ഉച്ചരിച്ചാണ് സാഹിത്യത്തിലെ സദാചാരത്തെ അവർ ദീപാളി കളിപ്പിക്കുന്നതു്. പ്രേമം, അനുകമ്പ മുതലായ പാവനസുന്ദരവികാരങ്ങൾക്ക് സാഹിത്യത്തിൽ എപ്പോഴും സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കും, ഉണ്ടായിരിക്കണം. എന്നാൽ, അശ്ലീലങ്ങൾക്കും, ആഭാസങ്ങൾക്കും സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കരുതു്. അശ്ലീലതകളെ കെട്ടിപ്പുണരുന്നതും, പ്രേമത്തോടും വൈമുഖ്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതും ഇന്നൊരു വല്ലാത്ത ഫാഷനായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇതു രണ്ടും സാഹിത്യത്തിൻെറ വളർച്ചക്ക് വിനാശകരമാണ്. ഭാരതീയരുടെ പ്രാചീനനിർവ്വചനപ്രകാരം പ്രേമത്തിന് ദൈവികവിഷയത്തിൽ മാത്രമേ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ അവർ അന്നു പ്രേമമെന്നു വിളിച്ചു. ഈ ആശയത്തിൻെറ പരിപാകഫലമായിരിക്കാം 'മിസ്റ്റിസിസം' പ്രേമത്തിൻെറ പേരിൽ മൃഗീയമായ കാമവികാരംപോലും ചിത്രീകരിക്കാനുള്ള പ്രവണത വർദ്ധിച്ചു കാണുന്നുണ്ടു്. ഇതു ആശാവഹമല്ല. ഒന്നു അവിതർക്കിതമാണ്. ജീവിതത്തിൻെറ യഥാർത്ഥപ്രതിഫലനമാണ് സാഹിത്യമെങ്കിൽ പ്രേമത്തിനു സാഹിത്യത്തിൽ എപ്പോഴും സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കും. പ്രേമം–മനുഷ്യൻെറ നൈസർഗ്ഗികമായ ഒരാവശ്യമാണ്. ഹൃദയബന്ധത്തിലേപ്പെടാനാഗ്രഹിക്കുന്ന യുവതീയുവാക്കന്മാരുടെ പ്രതീക്ഷകളുടേയും വികാരങ്ങളുടേയും, ആകത്തുകയുടെ പ്രതീകമാണ് പ്രേമം. ലോകത്തിൻെറ അസ്തിത്വത്തിനു സമുദായത്തിൻെറ സമാരാധ്യമായ ഒരാവശ്യംകൂടിയാണതു്. എന്നുവെച്ചു് ഒരാൾ തൻെറ മാതാവിനേയും സഹോദരിയേയും മനുഷ്യവംശവർദ്ധനക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാൽ അതു മൃഗീയമായ കാമവികാരം മാത്രമേ ആകയുള്ളു. ഏതു മന

ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കൂട്ടുപിടിച്ചാലും അമ്മയേയും സഹോദരിയേയും പ്രേമിക്കുന്നതു മൃഗീയമായ വൈകൃതമാണ്. മൃഗത്തിൽനിന്നു മനുഷ്യനെ വേർതിരിക്കുന്നതു അവന്റെ സദ്‌വൃത്തിയും വിവേചനാശീലവുമാണല്ലോ. ആരെല്ലാം എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും അതു ജുഗുപ്സാവഹവും നിന്ദാർഹവുമാണ്. അപ്പോൾ പ്രേമവും സദാചാരവും വ്യത്യസ്തമല്ല എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. സത്യവും സൌന്ദര്യവുംപോലെ അവയെ വ്യതിരിക്തമായി കാണാൻ പ്രയാസമാണ്. പ്രേമം സാഹിത്യത്തിൽ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു നാം കണ്ടു. അതിനാൽ സദാചാരത്തെ സാഹിത്യത്തിൽനിന്നു മാററിനിർത്താൻ സാധ്യമല്ലെന്നു വരുന്നു.

ഈ തക്ഷണത്തിൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യവും സദാചാരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ ചിന്തിക്കുന്നതു സന്ദർഭോചിതമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ വളർന്ന നമ്മുടെ സാഹിത്യം സംസ്കൃതകാരനെ അന്ധമായി അനുകരിക്കയാണ് ഉണ്ടായത്. അവരുടെ ശൃംഗാരവർണ്ണനയും മററും അവർ അപ്പടി മലയാളത്തിലേക്ക് പകർത്തി. ഇതിനു ഉദാഹരണത്തിനു അധികമൊന്നും ചികഞ്ഞു നോക്കേണ്ട. ആട്ടക്കഥാകാരന്മാരേയും ചമ്പൂകാരന്മാരേയും നോക്കിയാൽ മതി. ഉദാഹരണത്തിന്നായി ഒന്നുരണ്ടെണ്ണം ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. സിംഹധ്വജം ആട്ടക്കഥയിൽ രാജാവിനോട് ഭാര്യ പറയുകയാണ്

"വാരിജാസ്യ ചാതുര്യ! ദുരിതചാപ!
.......ചെയ്യുതിനു പാരമുണ്ടുമോഹമിന്ന്
സോമബിംബമിതുകാൺക മാമകപ്രാണനായക
.......,ചെയ്യീടുവാൻ താമസിച്ചീടൊല്ലാമവാൻ"

ഈ നവോഢയായ സ്ത്രീ പറയുന്നതാണെന്നുകൂടി ഓർക്കണം! പുരുഷന്മാർകൂടി പറയുവാൻ മടിക്കുന്ന കാര്യമാണ് നവോഢകളായ സ്ത്രീകൾ പറയുന്നത്. പൌണ്ഡ്രകവധം ആട്ടക്കഥയിൽ

ശ്യാമളാങ്കമെന്നിതു ശങ്കയെന്തിനു വൃഥാ–
വ്യോമതളിമം തന്നിൽ യാമിനീരമണി
.......കാമം തളർന്നിതിനാൽ
സോമനുടെ ഉരസി സ്വൈരം വസിച്ചിടുന്നു.

എന്തിനേറെപ്പറയുന്നു ഹിന്ദുക്കളുടെ പാരായണഗ്രന്ഥമായ മഹാഭാഗവതത്തിൽ പറയുന്നതു നോക്കുക.

"അച്ഛനറിഞ്ഞാലെനിക്കില്ല ചേതമെ–
ന്നച്യുതവാക്ക് കേട്ടൊരുഗോപീജനം
അന്യോന്യമീക്ഷിച്ചു......................
നന്നായ്ക്കരംകൊണ്ടു പൊത്തിവന്നീടിനാർ.

ഭക്തിഗ്രന്ഥമായ കൃഷ്ണഗാഥയിലെ രാസക്രീഡ ഉദ്ധരിക്കാത്തതാണുത്തമം. വെണ്മണിപ്രഭൃതികളുടെ ഉദ്ധരണം ഈ ലേഖനത്തെത്തന്നേ നാററിക്കളയുന്നതുകൊണ്ടു ഉദ്ധരണത്തിനു മുതിരുന്നില്ല. എന്നാൽ നമ്മുടെ പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്മാർ ഇക്കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ വിരുതന്മാരാണ്. അതിന്നവർക്ക് മനശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും റിയലിസത്തിന്റെയും ചങ്ങാതിത്തമാണുള്ളത്. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ആശ്രമജീവിയും, രമണനും, ഒളപ്പമണ്ണയുടെ റബ്ബർവൈഫ് മുതലായ കവിതകൾ സർവ്വവിദിതമായതുകൊണ്ട് ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ ചെറുകഥാസാഹിത്യവും നോവലും ഇതിനു എത്രമാത്രം തെളിവെങ്കിലും നൽകും. നമ്മുടെ കഥാസാഹിത്യമായി ഇടപഴകിയ ഒരാൾ 'സാഹിത്യകാരൻ ഫോട്ടോഗ്രാഫറാ

നന്നു് തെററിദ്ധരിച്ചുപോകും. ഈയവസരത്തിൽ പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്മാർ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഗദ്യകവിതാസമാഹാരത്തിലെ ചില വരികളാണ് ഈ ലേഖകൻെറ സ്മരണയുടെ മലർവാടിയിൽ പച്ചപിടിച്ചുനില്ക്കുന്നതു്. വായനക്കാരോടുമാപ്പിരന്നുകൊണ്ടു് ആ വരികൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ: "ഒരു പുരുഷനായിരുന്നപ്പോൾ 'ഇടനാഴികളിലെ അർദ്ധരാത്രികളിൽവെച്ച്' അജ്ഞാതയായ സ്വന്തം അമ്മയേ സ്വന്തം സഹോദരിയേ മാറിമാറി ഞാൻ ഭോഗിച്ചു." അമ്പോ! നമ്മുടെ പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിൻെറ പോക്ക്!! എമിലിസോളയേയും, മൊപ്പസാങ്ങിനേയും, ചെക്കോവിനേയും അനുകരിച്ചു നമ്മുടെ ചെറുകഥാസാഹിത്യകാരന്മാർ കഥയെഴുതി. എന്നാൽ അവരുടെ ജീവിതവീക്ഷണത്തെ അവർ സ്വീകരിച്ചില്ല. പുരോഗമനത്തിൻെറ പടച്ചട്ടയണിഞ്ഞു് സദാചാരത്തെ വെല്ലുവിളിച്ച് പുറത്തിറങ്ങുന്നതാണ് ഇന്നു നമ്മുടെ കഥാസാഹിത്യം മിക്കവാറും. "സദാചാരത്തിൻെറ താക്കോൽസൂക്ഷിപ്പുകാരും കരളുറപ്പില്ലാത്തവരും വായിക്കരുതു്" എന്ന പരസ്യത്തോടുകൂടിയാണ് ഇന്നത്തെ പുസ്തകങ്ങൾ പുറത്തിറങ്ങുന്നതു്. അതുകൊണ്ടാണ് ചാട്ടയും മാലയും, കത്താവിൻെറ അളിയനും, എൻെറ ചിത്തക്കഥകളും, വേശ്യയുടെ ഡയറിയും, കോളേജ് രഹസ്യങ്ങളും, തനിനിറം പബ്ളിക്കേഷനും മററും ആയിരക്കണക്കായി കമ്പോളത്തിൽ കിട്ടുന്നതു്. ആസ്വാദകൻെറ മൃഗീയവാസനകളെ പോഷണം ചെയ്യുന്ന ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ ഭാവിതലമുറയുടെ സദാചാരബോധത്തിൻെറ ശവക്കല്ലറ പണിയും.

പുരോഗമനസാഹിത്യത്തേയും അതിൻെറ പ്രവണതകളേയും പററി സി. ഇ. എം. ജോഡ് പറയുന്നു. "പുതിയൊരു ജീവിതത്തിൻെറ തുടക്കത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം ഇന്നത്തെ കലയിലും സയൻസിലും പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പഴയ ആചാരങ്ങളെ ഭേദിച്ചു പുതിയതിനെ പരിരക്ഷിക്കുവാനുള്ള ആ മനോഭാവം കലയും സയൻസും സ്വീകരിച്ച് കഴിഞ്ഞിരിക്കയാണ്. ഇന്നത്തെ കലയുടെ താല്പര്യങ്ങൾ കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളിലെ നേട്ടങ്ങളിൽ എന്നതിനേക്കാൾ ഭാവിയിലെ സാദ്ധ്യതകളിലാണ് പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്" കഴിഞ്ഞകാലത്തിൻെറ കിനാവിൽ മുഴുകി പുഞ്ചിരികൊണ്ടു കോൾമയിരണിഞ്ഞ സാഹിത്യകാരൻ പരിസരങ്ങളുടേയും യാഥാർത്ഥ്യത്തിൻേറയും കടുംവെളിച്ചത്തിൽ കണ്ണുതുറക്കണം. ദയനീയമായ ജീവിതവൈകൃതങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ കലാഹൃദയം വിക്ഷുബ്ധമാകുന്നു; വിജൃംഭിതമാകുന്നു. കലാകാരൻെറ തുറന്നുകിടക്കുന്ന ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വാതായനങ്ങളിൽ കൂടി യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ ധവളരശ്മികൾ അന്തരാത്മാവിൻെറ മണിയറയിലേക്ക് കടന്നു ചെല്ലുന്നു. ആ ധവളരശ്മി കലാഹൃദയത്തിൽ നാനാരസസമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു ഭാവശബളിമതന്നെ നിർമ്മിക്കുന്നു. ആ വിശിഷ്ട സൌന്ദര്യത്തെയാണ് കലാകാരൻ അനുവാചകഹൃദയത്തിലേക്ക് പകരുന്നതു്. സാഹിത്യത്തിൻെറ മണിക്കോവിലേക്ക് സഞ്ചരിക്കുന്ന ഒരു സഹൃദയനു വൈകുണ്ഠംമുതൽ വേശ്യാലയംവരെ സന്ദർശിക്കേണ്ടിവരും. നഗ്നങ്ങളായ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ദർശിക്കുമ്പോൾ ഒരു താരതമ്യപഠനംതന്നെ ആവശ്യമാണ്. ഈ താരതമ്യപഠനത്തിൽ നന്മകളെ വേർതിരിച്ചുകാണിച്ചു ഉത്തമമായതിനെ അനുവാചകൻെറ അന്തർമണ്ഡലത്തിലേക്ക് പകരണം. സമുദായശരീരത്തിലെ പുഴുത്തുനാറിയ വ്രണങ്ങളെ കെട്ടഴിച്ചു കാണിക്കുമ്പോൾ തന്നെ അതിനു കൈകണ്ട ഔഷധം ലേപനം ചെയ്യുകയും വേണം. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം കലാകാരൻെറ സർഗ്ഗശക്തിയും പ്രതിഭയും ജീവിതാനുഭവങ്ങളെ ആശ്ലേഷിച്ചുകൊണ്ടു് മുന്നോട്ടുപോയേ തീരൂ! നഗ്നസത്യങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു കലയല്ല. ശാസ്ത്രവും വേദവും അധികാരപൂർവ്വം അനുവാചകനെ അനുശാസിക്കുമ്പോൾ കല ഇഷ്ടപ്രാണേശ്വരിയേപ്പോലെ സ്നേഹസ്നിഗ്ദ്ധമായ വിശിഷ്ടചേഷ്ടകൾകൊണ്ടു മധുരമായി മനുഷ്യനെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുന്നു.

സാഹിത്യകാരനു അവൻേറതായ ഒരു തത്വശാസ്ത്രമുണ്ടു്. Ernet Berker പറയുന്നു: The poet is not the mouthpiece of the philosopher, he is himself his own

philosopher. സ്വന്തം തത്വശാസ്ത്രമില്ലാത്ത സാഹിത്യകാരനു കാലത്തെ അതിജീവിക്കാൻ കഴികയില്ല. ബർണാഡ്ഷാ, ടോൾസ്റ്റോയി, ടാഗോർ മുതലായവർ ഇതിനു മതിയായ തെളിവാകുന്നു. സാഹിത്യകാരന്റെ അന്തർമണ്ഡലത്തിൽ ഉറവെടുക്കുന്ന അവിസ്മരണീയമായ അനുഭൂതികളെ വികാരജന്യമായ ഭാഷയിൽ സദാചാരത്തിന്റെ പട്ടുനൂലിൽ കൊരുത്താലെ സഹൃദയഹൃദയത്തിൽ ഫലപ്രദമാംവിധം പതിയൂ. എം. പി. ശങ്കുണ്ണിനായർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതുപോലെ ജീവിതത്തിലേക്ക് ഉൾക്കാഴ്ച നൽകുന്ന ഒരനുഭവമില്ലാത്ത കലാസൃഷ്ടി കള്ളനാണ്യമാകുന്നു. കലയുടെ നിഷ്പത്തി പതഞ്ഞുപായുന്ന വെറും വികാരവായ്പിൽ നിന്നല്ല. ധൃഷ്ടമായ കർമ്മകൌശലത്തിൽ നിന്നല്ല പ്രചരണാവശ്യത്തിൽ നിന്നുമല്ല. പിന്നെയോ? ഭാവഗർഭവും ഭാവനാതുന്ദിലവുമായ അനുഭവത്തിൽ നിന്നാണ്.

സാഹിത്യകാരന്റെ ലക്ഷ്യം വി. വി. കെ. പാടിയ പ്രകാരമായിരിക്കണം.

"ലോകനന്മക്കായ് മേന്മേൽ നൂതനാശയങ്ങളെ_
യേകുവാൻ നിൻഗാനങ്ങൾ പാടുകെൻ കവേ! നീളെ.
കാലഘട്ടത്തിലൂടെ മനുഷ്യൻ വളരാനും
കാമ്യമാം ചൈതന്യവും കാന്തിയും കലരാനും,
നിർമ്മലസ്നേഹത്തിന്റെ നീരുറവോറീലോകം
ധാർമ്മികാശയത്തിന്റെ പൊന്നലക്കാറാക്കാനും,
പാരിന്റെയന്തർനാദം നുകർന്നുപൊങ്ങുംനിന്റെ
പാട്ടുകൾ പരമാർത്ഥപ്രേരണാപ്രദങ്ങൾതാൻ".

സമുദായത്തിന്റെ ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളുടെ കളമ്പടി കേട്ടുകൊണ്ടു ധർമ്മത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ഒരു നൂതന ലോകത്തിലേക്കായിരിക്കണം സാഹിത്യകാരന്റെ നിത്യജാഗരൂകമായ പ്രയാണം. ടാഗോർ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞതുപോലെ "We want to go through to prepare ourselves for our social duties for sharing the burdens of our fellow beings" ഇതിന്നായി കക്ഷിവ്യത്യാസങ്ങൾ വിസ്മരിച്ച് വളരേണ്ട പ്രവണതകളെ വളർത്തിയും തളരേണ്ട പ്രവണതകളെ തകർത്തും ഭാവോത്ഭാസിതമായ ഭാവനയെ തപസ്യകൊണ്ട് സ്വായത്തമാക്കി ഭാസുരമായ ഭാവിയെ കെട്ടിപ്പടുത്താൽ മാത്രമെ നമുക്ക് വിശ്രമത്തിന്നവസരമുള്ളു.

Unemployment in India.

P. Bhaskaran, Junior B. Com.

UNEMPLOYMENT constitutes a grave threat to our country's economy. With the passing of every year, this problem is becoming increasingly complex. It looms large in all spheres of production. Unemployment among all sections of workers, including factory workers and agricultural workers is mounting daily. This acute position is being aggravated by retrenchment being resorted to in basic industries like textiles and jute. It is abundantly clear that all the difficulties and bad leaderships are the consequences of unemployment. The entire agrarian economy is cracking up, despite many land reforms due to the fall in prices of agricultural commodities and the existing high cost of living. The magnitude of this problem can be better understood only when one looks into the unemployment figures. The situation in cities is no better where thousands of workers including technicians are being thrown out of jobs daily. India is the only country where engineers and technicians are unemployed. Even though production has risen with regard to textiles and jute, it is not accompanied by increase in employment. Even in the third year of "Five year plan" unemployment is mounting. The registered unemployed has increased from 288971 in 1950 to 589000 in 1954, the third year of the Five Year Plan. To add to this, industries engaged in different kinds of production are often found to resort to retrenchment. The real state of affair is that with the increase in work-load and intensification of labour in various forms more is being produced with less workers and consequently employers stand to gain—cottage and small scale industries which form the sources of livelihood for millions are declining. The present conditions of hand-loom weavers are so deplorable that they deserve all help from government. The government and the planning commission have proved inadequate to deal with this most vital problem. The government did not properly understand this problem when the Five Year Plan was drafted. But later on the alarming increase in the number of the unemployed forced the government, to make provision for this problem. The expenditure during the first "Five Year Plan," originally placed at Rs. 2069 crores, has subsequently been raised to Rs. 2239 crores. This addition of Rs. 170 crores was primarily intended to increase employment opportunities. But the situation has not improved, on the contrary it has deteriorated. This reveals that the Five Year Planning Commission's approach to this most vital issue is unrealistic. The Finance Minister has plainly admitted, that the government could not tackle the problem of unemployment. From the progress report of the Five Year Plan, it has been ascertained that the rate of invesment had

been far below the target laid down in the plan. In the first three years only 40% of the expenditure proposed over the five year period was incurred by Government. Investment in the private sector has been only 40% of the total estimate of Rs. 233 crores. Capital formation could not be secured without some basic changes in the economic system of the country. The experience of other countries, which have made rapid development, bears testimony to the fact that the instrument of public ownership and rigid control in respect of private sector, is necessary, besides the usual techniques of taxation and borrowing, so that the existence of private sector my not prove detrimental to the nation's interests. The high light of the year is the government's permission to introduce rationalisation scheme in big industries. This is a very important subject, pregnant with consequences, in as much as it would affect millions and the future economic stability of the country depends on this most vital issue. It has already been proved that it is futile to enter into a hopeless race against modern technology. It is no longer profitable to push on with antiquated machines. Mechanisation will no doubt help to bring down the cost of production and the entire consumer class stands to gain. But the other aspect which is more important cannot be ignored. Rationalisation schemes had to meet with violent opposition from the labour side. This antagonism towards mechanisation is rooted in the cause, that this process automatically leads to unemployment.

It is not only confined to big industries alone, but it extends also to even smaller industries. Up till now, mechanisation has cost 25000 jobs and if all the mills are modernised, another 40000 will be thrown out of jobs. Moreover, large schemes of modernisation, will take years to put into effect. It is perfectly clear, that rationalisation cannot but have disastrous repercussions on the country's economy. Employers, aided and abetted by Government, justify this offensive measure on the pretext that it will enable Indian industries to compete in the foreign market. But at present, only big industrial magnates stand to gain by these schemes.

It is only by increasing the national wealth and exploiting the potential resources of the country to the best advantage and by removing the unequalities and disparities among the various classes that this problem can be solved in a satisfactory manner. To do this, the whole economic structure of the country should be reconstituted on a socialistic pattern. Government must place rigid control over private sector. It should not be allowed to operate in a way detrimental to the nation's interest. The fundamental object should be the gradual replacement of private ownership by public ownership, because unemployment is inherent in a capitalist system of economy.